УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

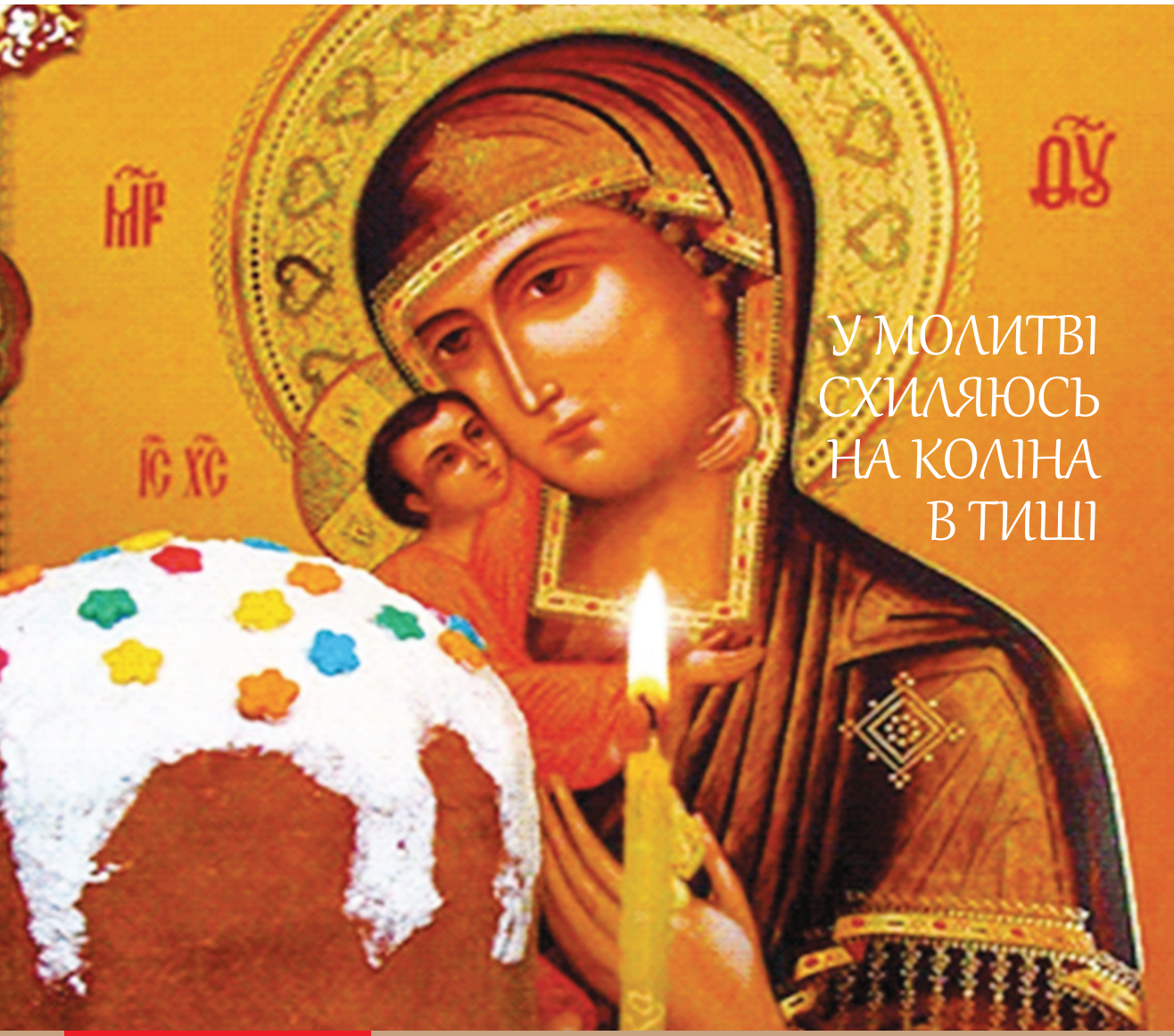

У МОЛИТВІ СХИЛЯЮСЬ НА КОЛІНА В ТИШІ

КВІТЕНЬ
2015
№ 4 (266)

ЛЮБОВ – ЗАПОРУКА РОЗВИТКУ ДИТИНИ
16 стор.

10 ПЕРЕШКОД У МОЛИТВІ
23 стор.

ПЕЧЕМО ПАСКУ НА ВЕЛИКДЕНЬ
29 стор.

Благодійний Фестиваль

«Святкуймо Воскресіння Разом»

18 та 19 квітня 2015 р. у Шевченківському гаю
БО «Фундація Духовного Відродження» УГКЦ проведе
сьомий благодійний фестиваль «Святкуймо Воскресіння Разом».

Цьогоріч Фестиваль запрошує львів'ян, гостей міста, переселенців зі Східної України та Криму, а також молодих людей з-за кордону на спільне святкування Христового Воскресіння, зустрічі, спілкування задля миру у наших серцях, родинах, Україні.
В рамках фестивалю проведеться благодійний аукціон на підтримку розвитку соціального служіння Церкви.

У ПРОГРАМІ ФЕСТИВАЛЮ:

- Архиєрейська Літургія;
- Благодійний ярмарок;
- Концерт класичної музики та джазу;
- Великий концерт української сучасної музики;
- Майстер-класи для молоді, дітей різного віку та осіб старшого віку;
- Ігровий майданчик для дітей;
- Інтерактивний майданчик для молоді;
- Тихий благодійний аукціон, який об'єднає різні іконописні Школи та майстерні: іконописну майстерню Святого Антонія, іконописну майстерню Львівської Архиєпархії УГКЦ й Іконописну Школу Українського Католицького Університету та молодих художників;
- Святкова лотерея – гості фестивалю мають шанс виграти багато цікавих подарунків;
- Особливий конкурс від БО «Фундації Духовного Відродження» УГКЦ на найкраще фото з фестивалю у соціальній мережі facebook, виставлене у дні Фестивалю.

ЦЕ ЗАХІД, ЯКИЙ ОБ'ЄДНУЄ, ПІДНІМАЄ ДУХ та ПРОДОВЖУЄ ТРАДИЦІЮ
Детальну програму Фестивалю шукайте на початку квітня.

Захід відбудеться
у Шевченківському гаю:
18 квітня 2015 р. – з 14.00 до 20.00
19 квітня 2015 р. – з 11.00 до 19.00

Благодійні внески за квитки:
Діти до 7 років – безкоштовно
Діти від 7 до 16 років – 10 грн.
Дорослі від 16 років – 20 грн.

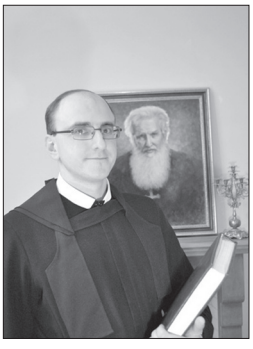

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

НАДІЯ НА БОГА ПРОТИ САМОВПЕВНЕНОСТІ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі наші читачі, приятелі «Місіонаря», найдорожчі діти Божої любові!

Як важливо, що ми разом одні з одними і разом з Богом. Ми ніколи не здолали б жодних труднощів, які виникають у житті, якщо покладалися б лише на свої сили. Надмірна впевненість у собі позбавляє нас ласки Божої, чи, радше, робить нас недоступними для неї, чинить беззахисними в нерівній боротьбі за наше спасіння.

Перший поклик Спасителя вселив у апостолів велику надію на те, що Месія справді прийшов і грядуть великі переміни в їхньому житті та житті всього народу. Вони з великим здивуванням і відчуттям перемоги спостерігали, як Спаситель робить чуда, непідсильні нікому. Апостоли відчули себе наділеними надприродною силою, коли Христос дав їм владу над бісами. Не раз апостоли чули, як Учитель, повний Божої мудрості, вміло відповідав на підступні запитання юдейської старшини. Початок їхнього шляху апостольства був увінчаний неабияким успіхом, піднесенням, адже поруч завжди був Спаситель – повний Божої влади, сили та мудрості.

Успіхи викликають запаморочення в голові і в серці слабкої, самонадійної людини. Ми починаємо думати, що все в житті вдається завдяки нашому розумові, силі, можливостям. Ми втрачаємо з часом почуття вдячності Богові за його дари для нас, перестаємо бачити потребу в інших людях, зрештою взагалі вважаємо себе самодостатніми. Апостоли не раз п'яніли від успіхів і були певні своєї величі: «(Учителю), зволь нам, щоб ми сиділи: один праворуч, другий ліворуч від Тебе у Твоїй славі» (…). А Ісус їм на те: «Не знаєте, чого просите» (Мр. 10:37-38). На цю ж спокусу самовпевненості піддався і апостол Петро, запевняючи Учителя у своїй вірності навіть до смерті: «Навіть якби всі зневірились у Тобі, я не зневірюся ніколи» (…). Ісус намагається розбудити в ньому надію на Бога, замість на себе самого: «Перше, ніж заспіває півень, ти тричі мене відречешся» (Мт. 26:33-34).

Хтось дивиться у дзеркало, і бачить там повну сили непохитну людину, перед якою відкриваються великі можливості? – Тоді хай з вірою скаже: «Ти, Господи, – моя сила і моє спасіння! Моє життя в Твоїх руках!»

Хтось бачить у собі великого святого? – Хай в покорі серця каже: «Ісусе, Ти – один святий, Ти – Господь!»

Комусь вдалося щось доброго зробити і отримати за це похвалу від людей? – «За все нехай буде найбільша подяка Тобі, наймиліший Ісусе, за Твою ласку і милосердя».

Хтось думає, що гроші вирішать усі проблеми і у всьому допоможуть? – Нехай з довірою скаже: «Ісусе, Ти – моє найбільше багатство. Нічого не бажаю, крім Тебе самого!»

Хтось зажурений і пригнічений нещастям чи труднощами, і теперішня ситуація здається безвихідною, або ж переживає за майбутнє? – Нехай з надією серця і великим довір'ям до Бога скаже: «Нічого не можу без Тебе, мій Спасителю, вчинити, а з Тобою можу все! Покладаю всю свою надію лише на Тебе!»

Хтось скривджений і через це обурений, а може, почувається покинутим і самотнім? – Нехай не втрачає надії, бо поруч є Господь, який промовляє: «Не бійся, моя дитино! Ось я тут з тобою. Нехай відступить від твого серця біль і тривога, а настане тиша і спокій, бо я – Твій Спаситель і Господь! Я – воскресіння і життя! Я з вами по всі дні, аж до кінця віку!»

Редакція «Місіонаря вітає всіх читачів з Воскресінням Христовим! Нехай надія на Бога в серці ніколи не вмирає, нехай квітне і живе любов – ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ с. 7

СВ. ПАХОМІЙ ВЕЛИКИЙ с. 8

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА КВІТЕНЬ с. 9

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ ПРОТОІГУМЕНА О. ПАНТЕЛЕЙМОНА САЛАМАХИ, ЧСВВ – 2015 с. 10

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: НЕДІЛІ КВІТНЯ с. 12

СУМНІВИ ЩОДО ВИЗНАННЯ ГРІХІВ ПЕРЕД СВЯЩЕНИКОМ с. 14

ЛЮБОВ – ЗАПОРУКА ГАРМОНІЙНОГО РОЗВИТКУ ДИТИНИ с. 16

19 ЗАПОВІДЕЙ МАРІЇ МОНТЕССОРІ ДЛЯ БАТЬКІВ с. 18

БОЖИЙ МИР У РОДИНІ с. 19

МОЛИТВА – СКАРБ ДУШІ с. 21

10 ПЕРЕШКОД У МОЛИТВІ с. 23

ВЕЛИКДЕНЬ – СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ с. 25

ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК, КРАШАНКИ І НІЖ с. 26

ПЕЧЕМО ПАСКУ НА ВЕЛИКДЕНЬ: НАЙКРАЩІ РЕЦЕПТИ УКРАЇНСЬКОЇ ПАСКИ с. 29

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ХРИСТЕ, ДУШУ СЛУГИ СВОГО! с. 31

ІТАЛІЯ: МАЛІЮТЬ ПОЖЕРТВИ НА ЦЕРКВУ с. 34

НОВИЙ ЄПИСКОП В УГКЦ с. 34

«ЛИЦАРІ КОЛУМБА» ПЕРЕДАДУТЬ 400 ТИСЯЧ ДОЛАРІВ ДЛЯ ПОСТРАЖДАЛИХ ВІД ВІЙНИ В УКРАЇНІ с. 34

ПРОРОЦТВО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО: УКРАЇНА СТАНЕ МОГУТНЬОЮ ДЕРЖАВОЮ с. 35

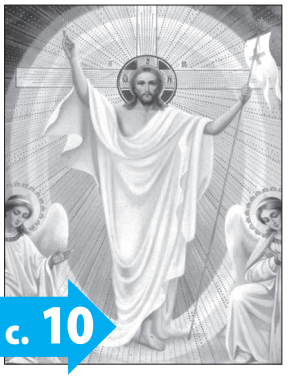

ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ СВЯТКУВАТИМУТЬ НА ПОКРОВУ с. 35

ХРАМ НА КОЛЕСАХ с. 35

СВЯТА ВЕРОНІКА ТА ІМПЕРАТОР ТІБЕРІЙ с. 36

МАРІЯ-ВІКТОРІЯ ДОВІРИЛАСЬ БОГОВІ с. 39

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ВИЗВОЛЕННЯ НАШИХ ПРАРОДИЧІВ с. 43

СВІТЛО ХРИСТОВЕ с. 44

ВІДВІДИНИ с. 46

СПРАЦЬОВАНІ РУКИ с. 47

О. РОМАН КІСІЛЬ – СВЯЩЕНИК З ЛЮБЛЯЧИМ СЕРЦЕМ с. 48

ВІТАЄМО З 85-РІЧЧЯМ КИЙ МОТРОНУ ГРИГОРІВНУ с. 48

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 49

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ» с. 50

с. 23

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці о. Пантелеймон Саламаха, Протоігумен, з військовими в Маріуполі

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.03.2015 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

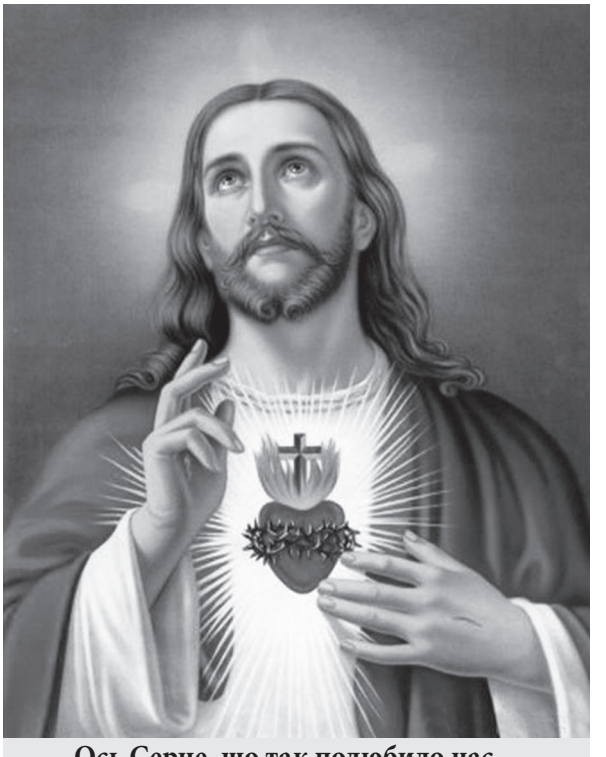

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на квітень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: **За творіння як Божий дар. Щоб люди сприймали творіння як дар, який Бог довірив людині.**

МІСІЙНИЙ: **За переслідуваних християн – щоб вони відчували утіху Воскреслого і солідарність всіх Церков.**

МІСЦЕВИЙ: **За збереження давньої традиції, щоб бабусі й дідусі були учасниками виховання внуків.**

ПОКРОВИТЕЛЬ: **св. Василіса**

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на травень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За тих, хто страждає. За увагу до хворих і бідних.

Страждання, хвороби ввійшли у світ з переступом Божого закону наших прародичів у раю. Молячись за тих, хто страждає, пригадуємо євангельські уривки, в яких також йдеться про безпомічних людей, що терпіли й очікували хоч якоїсь допомоги, опіки, хоч якогось полегшення болю. Папа Франциск, роздумуючи про євангельського прокаженого, каже, що «Боже милосердя долає будь-який бар'єр, Ісус не тримається на безпечній віддалі і не діє через посередника, але безпосередньо виставляє Себе на зараження інфекційною хворобою. Людська хвороба стає місцем контакту: Ісус бере на Себе хвору людськість, і ми отримуємо від Нього людськість здорову й зцілюючу. Це відбувається щоразу, коли ми з вірою приймаємо одне із Святих Таїнств: Ісус Христос «доторкається» і дарує нам Свою благодать. Це особливо стосується Святої тайни Примирення – Сповіді, яка зцілює нас від прокази гріха. Святе Євангеліє знову показує нам, як діє Господь – Він не повчає нас про страждання, ані повністю не усуває з цього світу терпіння і біль, але бере на Себе болі й страждання світу, перемагаючи їх силою Божого милосердя». За словами Папи, Євангеліє про зцілення прокаженого вказує, що коли прагнемо бути справжніми учнями Ісуса, то в злуці з Ним ми покликані бути знаряддям Його милосердної любові, долаючи будь-яке відкинення. Щоб бути послідовниками Христа щодо бідних і хворих, не треба боятись подивитись їм в очі, наблизитись з ніжністю і співчуттям, доторкнутися до них та їх обійняти, а також запитати себе, чи саме так ми чинимо з тими, кого відкидає світ? ■

Місійний: За відкритість на Благу Вістку. Хай Марія скріпляє готовість свідчити Христа.

Відкритість на Благу Вістку – це крок, щоб стати християнином, послідовником Того, Хто прийшов на землю, щоб стати одним із нас, Хто викупив нас від рабства гріха та його наслідків – фізичної смерті, Хто помер на хресті, подарувавши нам Воскресіння. Донести цю правду до людей, які народились в іншій культурі, які мають інший світогляд, – непросто. Ірландські католицькі місіонери, які прищеплювали християнську віру в Індонезії, були змушені довгий час толерувати, приймати місцеві дивні звичаї, обряди, спочатку самі ставали "місцевими", а потім, коли з'являлася довіра до них, крок за кроком запрошували місцевих жителів прийняти єдиного Бога. І тепер, через кілька століть по тому, християни Індонезії зберегли свої обряди, наприклад, щодо шлюбу і похорону. Смерть рідної людини, вважається найбільш веселим святом, яке існувало ще до приходу місіонерів, а шлюб навпаки, сумним і нудним. І це все доповнюють незмінні ритуали. Суттю євангелізаційних місій Папа Франциск називає «звіщення Божої любові, милосердя і прощення, об'явлених людям через життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа. Місіонери – це ті, які слухнянні Святому Духові, ті, які мають відвагу жити Євангелієм». Саме витривалість, терпеливість місіонера, любов до ближнього, без огляду на вірування, культуру, походження, є запорукою успіху поширення і прийняття Благої Вістки між народами світу. Молитва до Богородиці, яка, через вервицю, є на устах кожного місіонера, нехай скріпляє подвижників у звіщенні слова Божого і нехай напоумляє християн, які носять вервицю лише як прикрасу... ■

Місцевий: За дівчат, які входять до парафіяльних спільнот, за їхнє майбутнє подружнє життя.

Парафіяльні молодіжні спільноти, товариства є відлунням служіння у первісній Церкві. Перебуваючи в колі таких молодих людей – хлопців, дівчат, ловимо себе на думці, що ніби час зупинився, або повертається назад, хоча, насправді, він невблаганно біжить… Це відбувається тому, що життя Ісуса до них найближче, ніби Він ще жив учора, розмовляв з ними, навчав. Саме церковні молодіжні спільноти зберігають цю тяглість Христового вчення, прикладу, який передається згодом старшим спільнотам. Інколи не хочеться виростати з цього періоду, з цього Тавору, де прагнемо перебувати, побудувавши собі намети. Завданням духовних осіб і всіх вірних християн є молитвою, доброю порадою і дружньою підтримкою допомогти таким дітям Божим «вилетіти з гніздечка» у широкий світ, зберігаючи віру в серці, приймаючи світський уклад життя і закони, створити міцні, щасливі християнські сім'ї. ■

Покровитель на квітень:

св. Пахомій Великий

Преподобний Пахомій Великий народився в III столітті у Фіваїді (Верхній Єгипет) в сім'ї язичників та здобув хорошу світську освіту. З дитинства він був наділений доброю вдачею та був поміркованим і розважливим.

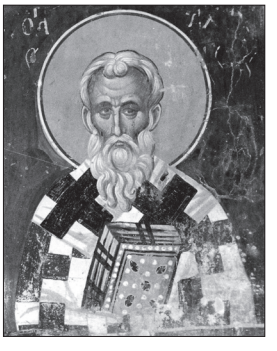

Як Пахомію виповнилося 20 років, він був покликаний у військо імператора Константина. Коли їх, новобранців, розмістили в будівлі міської темниці під охороною варти, то місцеві християни прийшли з запасами їжі та годували їх. Коли юнак дізнався, що ці люди так чинять заради свого Бога, виконуючи Його заповідь про любов до ближніх, це глибоко запало в його чисту душу. Пахомій і собі задумав стати християнином.

Після повернення з війська Пахомій прийняв Святе Хрещення, оселився у відокремленому селищі Сенеш і відразу ж став вести суворе подвижницьке життя. Він відчував потребу в духовному наставнику, а тому звернувся до фіваїдського пустельника Паламона та був прийнятий старцем із любов'ю. Згодом Пахомій став подвизатись за прикладом свого наставника.

Через 10 років пустинного життя Преподобний Пахомій біля селища Тавеннісі почув голос, який наказав йому побудувати на цьому місці обитель. Що й зробив згодом.

Число ченців монастиря швидко зростало, що викликало необхідність побудови ще семи монастирів поблизу, а кількість ченців доходила до семи тисяч.

Суворий і строгий до себе Преподобний Пахомій мав велике милосердя і поблажливість до недостатньо досвідчених в духовному житті ченців.

Пахомій завжди повчав ченців мати надію тільки на допомогу й милість Божу. Якось в обителі закінчилась пшениця. Цілу ніч Святий провів у молитві, а вранці від начальника міста привезли велику кількість хліба для монастиря, не взявши нічого за це. Господь також сподобив Преподобного Пахомія дару чудотворення і зцілення від хвороб.

Під кінець свого життя Преподобний Пахомій тяжко захворів від морової хвороби. За ним з синівською любов'ю доглядав його найближчий і улюблений учень Преподобний Теодор. Святий Пахомій відійшов до Господа близько 348 року у віці 53-х років і був похований біля своєї обителі. ■

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА КВІТЕНЬ*

(Молімося в поданих тут наміреннях)

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	сер.	Мучч. Хризанта і Дарії	За переслідуваних і терплячих
2	чет.	Препп. Отців, убитих у монастирі св. Сави	За поширення почитання Серця Христового
3	пт.	Іспов. Якова, єп. Катанського	За вбогих і безхатченків
4	суб.	Лазарева суб. Свящмуч. Василія Анкірського	За тих, котрі загинули мученицькою смертю
5	нед.	**Квітна неділя.** Мучч. Нікона та його учнів, з ним замучених	За згоду в родинах
6	пн.	Передсв. Благовіщення. Преп. Захарії	За хворих і вмираючих
7	вт.	**БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ**	Про заступництво Матері Божої для України
8	сер.	Віддання Благовіщення. Собор арх. Гавриїла	За витривання у ласці Божій до смерти
9	чет.	ВЕЛ. ЧЕТВЕР. Муч. Матрони Солунської	За те, щоб люди гідно приступали до святого Причастя
10	пт.	ВЕЛ. П'ЯТНИЦЯ (Плащаниця)	За подяку Богові за отримані ласки
11	суб.	ВЕЛ. СУБОТА. Свщмчч. Марка й Кирила	За католицькі спільноти
12	нед.	**ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ**	За навернення Росії
13	пн.	**Світлий Понеділок.** Св. Іпатія, єп. Гангренського	За дитячі будинки
14	вт.	**Світлий Вівторок.** Преп. Марії Єгипетської.	За померлих членів Апостольства молитви
15	сер.	Преп. Тита, чудотворця	За переміну серця для грішників
16	чет.	Преп. Микити, ігум. Мідікійського	За мир і злагоду між людьми різних віросповідань
17	пт.	Препп. Йосифа Піснописця і Юрія, що в Малеї	За ласку витривалості в спокусах
18	суб.	Мучч. Теодула, Агатопода й ін.	За поєднання ворогуючих
19	нед.	**Томина неділя** † Св. Методія, учит. слов'ян, св. Євтихія.	За любов до нашої Церкви і обряду
20	пн.	Свят. Юрія, єп. Митіленського	За сиріт та інвалідів
21	вт.	Апп. Іродіона, Агава, Руфа та ін.	За ласку доброї сповіді
22	сер.	Муч. Євпсихія	За згоду з волею Божою
23	чет.	Мучч. Терентія, Помпілія і тих, що з ними	За зміцнення віри всіх християн
24	пт.	Свщмч. Антипа, єп. Пергамського	За всі потрібні ласки для читачів «Місіонаря»
25	суб.	Іспов. Василія, єп. Парійського	За духовність молоді
26	нед.	**Мироносиць** Свщмч. Артемона Лаодикійського	За жіночі Чини і Згромадження
27	пн.	Іспов. Мартина, Папи Римського	За поширення Царства Божого у світі
28	вт.	Апп. Аристарха, Пуда і Трохима	За охорону молоді від злих товариств і згіршень
29	сер.	Мучч. Агапії, Ірини й Хіонії	За поміркованість у їжі та питті
30	чет.	Святт. Симеона й Акакія, єпп.	За бережливе ставлення до природи

* Для кращого впорядкування свого щоденного молитовного життя подаємо для читачів «Місіонаря», особливо для членів Апостольства молитви, цей Календар щоденних молитовних намірень. Таким чином, молячись у звичних місячних наміреннях, варто додавати і наміре́ння на сьогоднішній день.

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ
протоігумена о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ – 2015

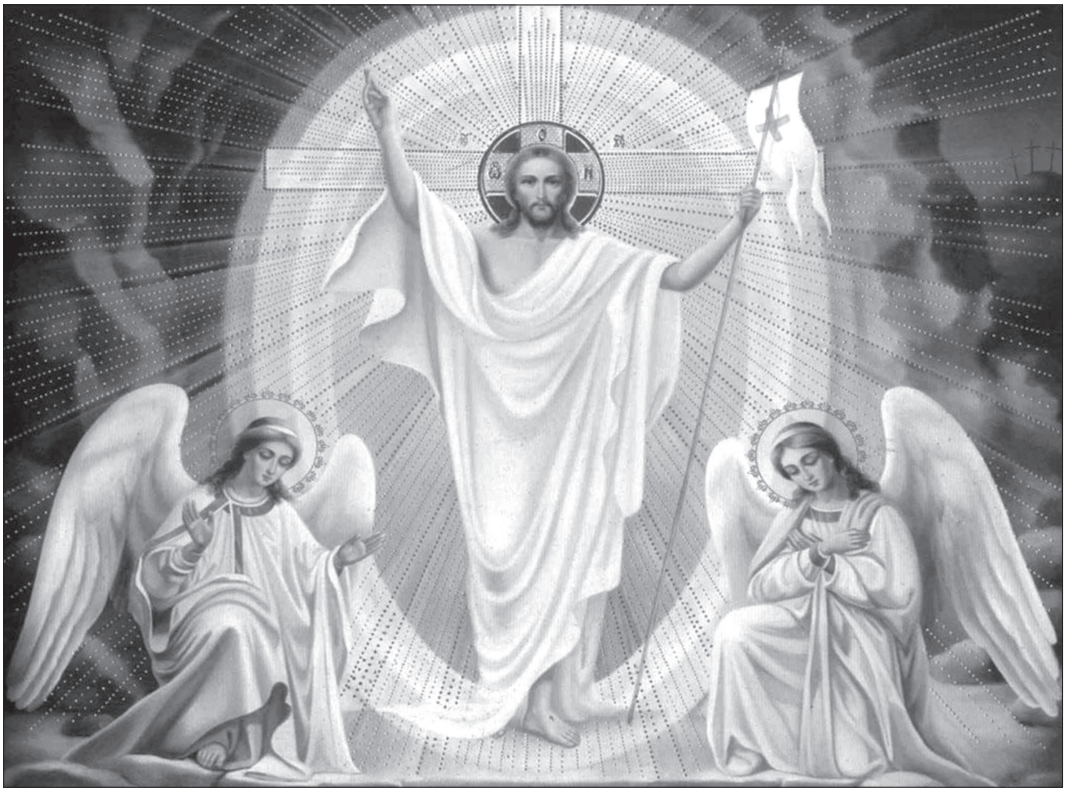

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

Дорогі браття в монашестві, сестри і браття у Христі.

Святкування цьогорічного Великодня позначене війною та загибеллю багатьох наших співвітчизників, представників інших країн і народів. Війна залишає багатьох поранених, страждаючих, біженців. Можна сказати, що вона торкнулася чи не кожної родини, кожної людини, яка живе в Україні, чи живе Україною. Але ці святкування не знаменують закінчення війни – вона й далі триває, виникають нові воєнні загрози, і в будь-який момент до чийогось дому може застукати горе. У ці важкі дні люди звертаються до Бога із проханням, мольбою, щоб закінчилися страшні часи, настав мир, і ми змогли повернутися до спокійного життя й розбудови нашої держави і суспільства. Однак надії на швидкий мир пропадають, як вранішня роса, а непевність і страх роз'їдають наші душі: як буде далі, як довго триватиме ця війна, чи зможемо ми витримати натиск?

Христос, як ніхто інший, бажає нам миру: «Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше і не страхається!» (Ів. 14:27). Та цей мир розповсюджується від людини до людини, від серця до серця тих, які люблять Бога і зберігають його слова посеред цього лукаво-

го і розбещеного світу (пор. Флп. 2:15). Тому й поряд із Царством Христовим – царством миру, справедливості і радості у Святому Дусі – проростають злоба, ненависть і війни, про що Христос нас попереджує: «Ви почуєте про війни та воєнні поголоски; глядіть же, не тривожтесь, бо треба, щоб це все сталося, але це не кінець ще» (Мт. 24:6). Війна – не кінець, але можливість насамперед зробити зрілий іспит сумління і покаятися за невірність Божим заповітам, малодушність, безвідповідальність і недовір'я до Божого Провидіння, які ми немалою мірою до цього часу показували; можливість для героїзму, жертви, дарування себе для тих, які сьогодні найбільше терплять і потребують нашої допомоги.

Христос сам пройшов крізь страждання і смерть, уподібнившись до нас в усьому. І коли апостоли спробували людськими міркуваннями відмовити його від цього задуму, він скартав їх, зауваживши, що існують цінності, вищі від добробуту на землі, як про це влучно написав євангелист Матей: «З того часу Ісус почав виявляти своїм учням, що йому треба йти в Єрусалим і там багато страждати від старших, первосвящеників та книжників, і бути вбитим, і на третій день воскреснути. Тоді Петро, взявши його набік, став йому докоряти: «Пожалій себе, Господи! Це хай не станеться з тобою!» Він обернувся і сказав Петрові: «Геть, сатано, від мене! Ти мені спокуса, бо думаєш не про Боже, а про людське». Тоді Ісус сказав до своїх учнів: «Коли хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною. Хто хоче спасти своє життя, той його погубить; а хто своє життя погубить ради мене, той його знайде. Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу? Що може людина дати взамін за свою душу?» (Мт. 16:21-26). Христос справді помер. Ця смерть була жахлива і жорстока. Ми з вами свідки смерті багатьох людей у нашій Батьківщині. Що осягнули вони, окрім того, що уможливили життя для нас? Саме смерть Христова дає нам відповідь: вона не могла держати начальника життя, він воскрес, як і сам сказав. Апостол Павло свідчить: «Бог же і Господа був воскресив – та й нас воскресить своєю силою» (1 Кор. 6:14). Після смерті Христос приходить до своїх учнів, щоб їх повернути до життя: «Сам Ісус став посеред них і до них каже: «Мир вам!» Вони ж, налякані та повні страху, думали, що духа бачать. Та він сказав їм: «Чого стривожились? Чого ті сумніви постають у серцях ваших? Гляньте на мої руки та на мої ноги: це ж я сам»» (Лк. 24:36-39).

Ті, які віддали своє життя за інших, які невинно загинули від руки насильника, які жили згідно із своїм сумлінням, не втратять своєї нагороди – вони оглядатимуть обличчя Боже і воскреснуть так, як воскрес Христос. Тому апостол Павло закликає нас не сумувати щодо покійних, а дивитися з надією: «Не хочемо, брати, залишати вас у незнанні щодо померлих, – щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо коли ми віруємо, що Ісус умер і воскрес, тож так і тих, які поснули в Ісусі, Бог приведе з ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім: Ми, що живемо, що залишимося до приходу Господа, – не випередимо тих, що поснули. Бо сам Господь на даний знак, на голос архангела та при сурмі Божій, зійде з неба, і найперше воскреснуть ті, що вмерли в Христі» (1 Сол. 4:13-16). Нехай ця надія переповнить наші серця, щоб вірою і любов'ю в молитві ми поєдналися з тими, яких немає серед нас, але які нас чекають у воскресінні, щоби всі разом прославили Христа за цю перемогу над найстрашнішим ворогом, смертю, і радісно співали: «Христос воскрес із мертвих – смертю смерть подолав; і тим, що в гробах, життя дарував!» ■

З найкращими побажаннями Божого благословення для Вас і всієї України,

о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ

15.03.2015, м. Львів

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: неділі квітня

ВЕРБНА НЕДІЛЯ –
«Ось цар твій іде» (Ів. 12:1-18)
Ірина ШТИКАЛО, катехит

У першій частині глави 12 в Євангелії від Івана описано події в домі Марти, Марії та Лазаря. Їх дім був місійним центром у Юдеї. Тут юдеї зустрічалися з Ісусом, хоча первосвященики їм забороняли. Марія заміщає господаря дому і згідно з тодішнім звичаєм обмиває ноги важливого гостя і намащує їх дуже цінним миром. Тож Ісус промовив: «Лиши її. На день мого похорону зберегла вона те миро». Тільки Він є свідомий поведінки Марії. «Миро з щирого нарду» виготовляли з рослини, що росте в Гімалаях, і зберігали в алебастрових посудинах. З огляду на коштовність використовували цей аромат лише у виняткових випадках. Одна посудинка з миром коштувала приблизно як зарплата одного робітника за рік.

Люди, дізнавшись про воскресіння Лазаря, хотіли його бачити. Багато з них увірували в Христа. Через це фарисеї замислили вбити Лазаря.

Як написано в книзі пророка Захарії (9:9): «Радуйся вельми, о дочко Сіону! Викрикуй, о дочко Єрусалиму! Ось цар твій іде до тебе, справедливий і переможний, смиренний і верхи на ослі їде, на осляті, на молоденькій ослиці». До міста Ісус в'їжджає, як король, але царство Його не від цього світу, а троном є хрест, на який його піднесли. Він вибрав для себе ослятко, оскільки осел є символом лагідності. Ісус через в'їзд до Єрусалиму досить виразно дав зрозуміти, що є Месією. Євангелист Іван визнає, що учні лише після смерті Христа зрозуміли значення Його тріумфального в'їзду до Єрусалиму на підставі роздумів над Писанням.

Якщо хочемо йти тою самою стежиною, що провадить до Єрусалиму і життя з Богом, ми повинні простувати дорогою любові до Бога і ближнього. Тільки любов зрозуміє життя, світ, людей, тільки завдяки їй будемо знати, як жити… Іншою дорогою не досягнемо цієї мети. ■

ВЕЛИКДЕНЬ –
«Справжній товариш» (Ів. 1:1-17)
бр. Матей КРАВЧИШИН, ЧСВВ

Протягом всього життя людину супроводжують найкращі товариші: сім'я, родина, друзі, знайомі. Люди, які поруч і допомагають знести нам тягарі цього, все ж прекрасного життя.

Коли помирає близька людина, плачемо, сумуємо, влаштовуємо похорони і розкішні поминки, ставимо пам'ятники, ходимо на цвинтар, приносимо квіти та подаємо інтенції на Св. Літургію за упокій, а далі не молимося, могилки заростають бур'янами. Через брак часу забуваємо про наших рідних. Невірний цей перший товариш.

Другий товариш – наші матеріальні добра, які здобуваємо, накопичуємо та цінуємо понад усе. Та коли віддамо духа, наше тіло спускатимуть у землю, тоді не матимемо змоги замовити велику вантажівку і вкласти до неї всі дорогоцінні речі. Невірний і цей товариш, бо, наче зрадник, залишається з іншими та для інших.

Та щасливі є ті, для яких справжнім товаришем стало споконвічне буття Слова, Яким все постало, Яке є тотожне з істинним життям і світлом. Як Син Божий – Ісус Христос – Воно зійшло на землю і воплотилося між людьми, щоб тих, які в Нього увірують, учинити «синами світла». «Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог» (Ів. 1:1). Блаженні ті, що пізнали правду і обрали світло, яке панує над темрявою. «Справжнє то було світло – те, що просвітлює кожну людину» (Ів. 1:9). Щасливі ті, які повірили в Бога і прийняли Його у своє життя, адже «Слово сталося тілом, і оселилося між нами…» (Ів. 1:14). Бог прийшов у світ, та не всі розпізнали Його, помер на хресті, та не всі зрозуміли незбагненний жест любові, воскрес по трьох днях, та не всі увірували в Нього. ■

ТОМИНА НЕДІЛЯ –

«Глянь на мої руки…» (Ів. 20:19-31)

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК, катехит

Господь хоче, щоб ми вірили, не піддавалися сумнівам і не були маловірними. Він говорив про це своїм учням, які, як і ми з вами, були слабкими та немічними. Євангеліє показує Христових апостолів не як досконалих осіб чи «суперсвятих», а як таких, що теж переживали хвилини падіння.

Ісус Христос сказав, що людина нічого доброго не зможе зробити без Нього. Тому Він являвся своїм учням після Воскресіння, спілкувався з ними, обіцяючи не залишити їх до кінця віку. Особливі почуття наповнювали апостолів, коли вони побачили Учителя воскреслого, Того, Хто переміг смерть. Сам факт Воскресіння був настільки чудесним, що багатьом було важко повірити і прийняти його. «Ми Господа бачили», – сказали учні до апостола Томи, який не був присутнім при явленні Воскреслого. «Якщо сам не побачу, то не повірю», – відказав Тома.

Наступного разу Христос знову прийшов крізь замкнені двері до своїх апостолів і цього разу особливу увагу приділив Томі: «Глянь на мої руки… Не будь невіруючий, – а віруючий». І Тома визнав: «Господь мій і Бог мій!»

Як часто нам буває важко повірити, прийняти Боже Слово, Божу правду, Божу волю. А Ісус говорить: «Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!» Чому щасливі? Бо мають чисте сумління, добру волю, моляться, творять добро і не шукають «чуда з неба», а мають Божі знаки у своєму серці.

Людина бачить своїми тілесними очима. Але важливіший – духовний зір, духовний досвід, який надає життю нового змісту, переображує нас, змінює навколишній світ, прилучає людину до життя вічного. ■

НЕДІЛЯ МИРОНОСИЦЬ –

«Не бійтеся!» (Мр. 15:43 – 16:8)

бр. Давид КОЗИН, ЧСВВ

Відчуття страху і боязкості, досить часто супроводжують нас у житті, вони присутні в кожній людині. Це відчуття боязкості було притаманне і таємному учневі Христа Йосифові Ариматейському. Він, увійшовши до прокуратора, сміливо просив тіло Ісуса, щоб поховати. Він не знав, чи вислухає його прохання Пилат, але Йосиф поборов свій страх, ризикнув – і не помилився. Він не наважувався сповідувати Христа живого і потай приходив, щоб побачити його. Врешті виказує більше віри і ніжності, ніж ті, які виявляли свої почуття словами. Часто і нас супроводжує страх перед чимось невідомим, але головне – не боятися, а сміливо йти до мети.

Жінки входять до гробу, місця мороку, де менше за все можна очікувати чогось доброго, їх, приголомшених побаченим, огортає страх, але саме тут чують пасхальну звістку від юнака: «Не бійтеся! Він Воскрес, його нема тут». Із темряви вони виходять на денне світло, на сонце. Коли у нашому житті настає морок, що розповзається, наче велика сіра злива, беручи в полон наші дні, ми майже не очікуємо чогось світлого. Але і в той похмурий час може настати ясний момент, що докорінно змінить темряву нашого життя.

«Йдіть, скажіть Його учням та Петрові, що Він випередить вас у Галилеї». Галилея – перехрестя народів, символ відкриття поганам Доброї Новини. Одночасно це відсилання до початку Євангелія: «Ісус прийшов у Галилею». Чи це не є запрошенням повернутися до початку цієї Книги і знову скуштувати духовного давнього слова, яке, проголошене вчора, було переказане сьогодні нашим близьким і викликало інше, нове слово; щоб ми визнавали Того, хто відсутній, але випереджує нас у Галилеї нашого життя? ■

СУМНІВИ ЩОДО ВИЗНАННЯ ГРІХІВ ПЕРЕД СВЯЩЕНИКОМ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

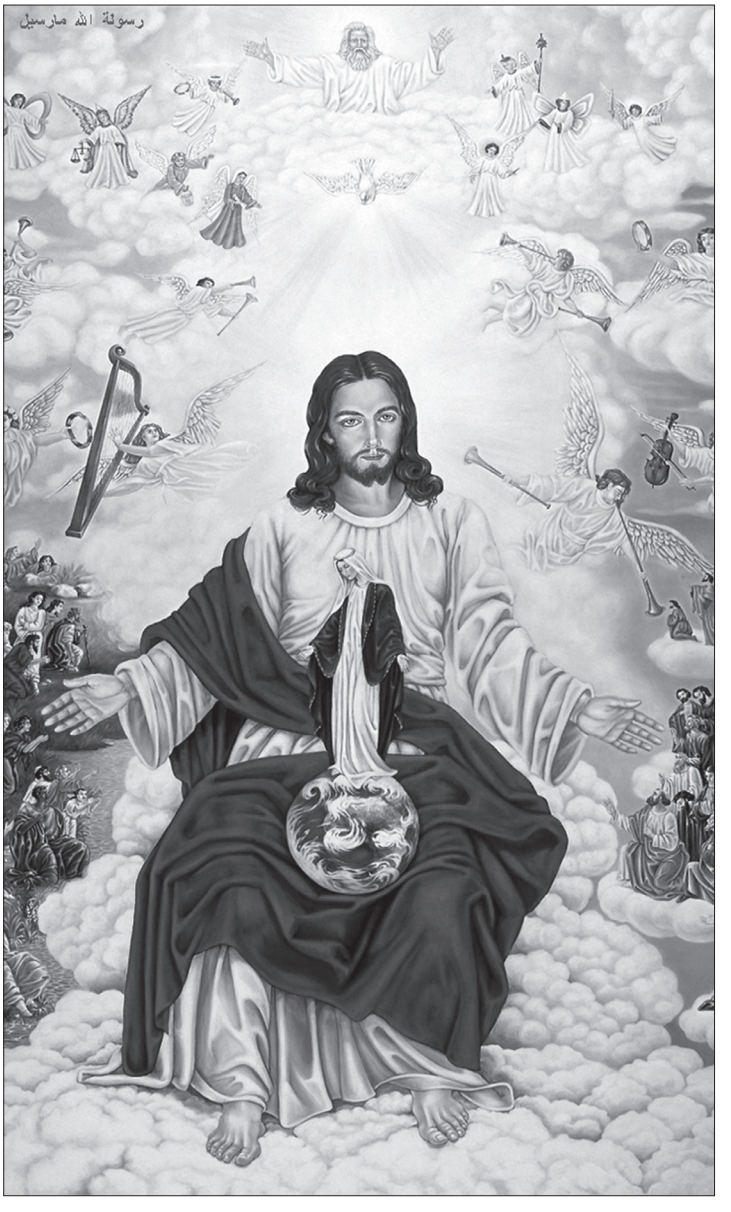

«Якщо ієрей отримав владу відпускати гріхи, скоєні проти Бога, то набагато швидше він може відпустити і згладити гріхи, скоєні проти людини» (св. Іван Золотоустий).

Дехто має певні сумніви, чи можна довірити священикові свої гріхи і чи він дійсно їх відпустить через владу самого Бога. Хочеться також довідатися, де саме в Новому Завіті сказано, що тільки священик має право сповідати людей... Питання, на мій погляд, цікаве, актуальне і потребує належної відповіді.

Так думати - не довіряти до кінця Господеві... А де у св. Писанні (Новому Завіті), наприклад, написано, як точно треба хреститися і чи потрібно взагалі? Справжні євангельські християни дотримуються теж і священного Передання, що є логічним доповненням до Біблії, в якій далеко не все записано. Кілька цитат, насамперед, для підтвердження:

«...Тримайтесь передань, яких ви від нас навчилися чи то усно, чи то листовно» (2 Сл. 2:15). «Бережи передання...» (1 Тм. 6:20). «Багато й іншого звершив Ісус; та, якби написати про те докладно, то, гадаю, цілий світ не вмістив би написаних книг. Амінь» (Ів. 21:25). Отже, не варто тут керуватися небіблійним принципом Sola Scriptura («тільки Писання» – з лат.). Це хибний шлях, небезпечний для християнської віри. І св. Писання треба дотримуватися, і шанувати св. Передання, і святоотцівську спадщину, й читати офіційні документи Христової (Вселенської) Церкви стосовно різних релігійних питань.

Що Ісус сказав до апостолів? Сказав таке: «Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі…» (Мт. 18:18). Тому Христова Церква має право від самого Бога регулювати ці справи: щось установлювати чи скасовувати.

На початках сповідь була публічною, як нам каже історичне минуле. В ранньохристиянських громадах той, хто каявся, відкривав свої гріхи перед усією церквою, а всі присутні там християни молилися за каянника, вважаючи його гріхи своїми. Відлучені від св. Причастя каянники повинні були стояти разом з «оглашенними» у притворі, звідки мали вийти перед початком Літургії вірних.

Вже у IV столітті св. Василій Великий запровадив таємні єпитимії (покути) для дружин, які зблудили. Їх, до речі, легко могли вбити розгнівані чоловіки, адже в ранній Візантійської імперії жінки були фактично безправними, за їх вбивство чоловіки не несли майже ніякого покарання. Таємну сповідь стали вимагати також і державні (імператорські) чиновники. Та у требнику XV століття можна було зустріти традицію, коли священик клав руку каянника на свою шию, беручи на себе всі його гріхи...

Як відомо, в Католицькій Церкві під сповіддю в таїнстві Покаяння розуміють визнання віруючим власних гріхів перед священиком, який, будучи тільки свідком, від імені Ісуса Христа, як посередник між Богом і людиною, спеціальною формулою розгрішення відпускає гріхи кожному, хто щиро розкаявся та хоче поправитися з грішного стану. Відповідно до віри святої Матері-Церкви каянник отримує прощення гріхів від самого (!!) Господа. Владу відпущення гріхів, згідно з церковним віровченням, дав Христос своїм учням, а через них теж і Церкві: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Ів. 20:22-23). Священнослужитель може й не дати з певних причин розгрішення від гріхів, наприклад, за небажання каянника поправитися...

І ще… Як доповнення до питання про сумніви щодо визнання гріхів в часі сповіді перед священиком: «Сповідайте, отже, один одному гріхи ваші й моліться один за одного, щоб вам видужати. Ревна молитва праведника має велику силу» (Як. 5:16).

Тому не вистачає грішникам тільки повідомити про свої прогрішення безпосередньо перед самим Богом: Він і так їх знає, а священство встановив задля нашого загального спасіння. Сповідь - це повернення блудного сина. Дияволові, ворогові наших душ, дуже не подобається щирий жаль за скоєні гріхи та повернення до Всевишнього, до життя в Божій ласці, як соняшник повертається до сонця.

Священнослужителі є всього лиш знаряддям в руках Божих. Також сповідаються, потребують духовної підтримки. Коли хтось іде до них до сповіді, дбаючи по-справжньому за свою душу, то отримує силою Божого авторитету звільнення від гріхів і не раз може почути відповідну науку з уст пастиря, отримати своєрідний духовний лік, аби вилікувати глибокі душевні рані. Що може замінити таку корисну та богоугодну християнську практику? ■

ЛЮБОВ – ЗАПОРУКА ГАРМОНІЙНОГО РОЗВИТКУ ДИТИНИ

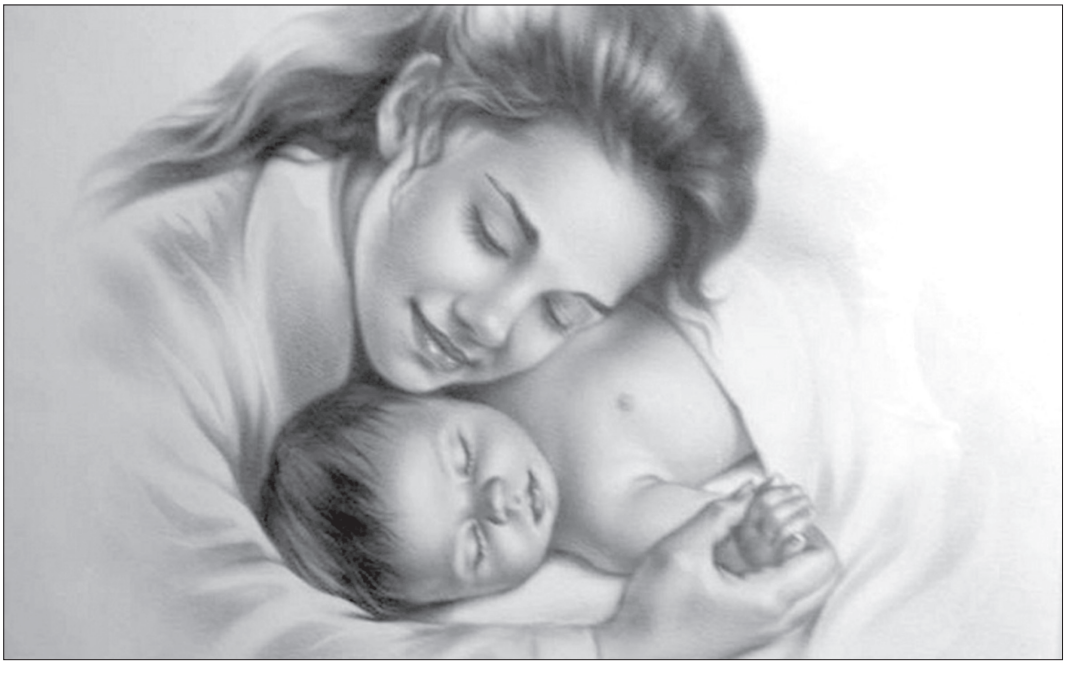

Уляна ВЕСКЛЯРОВА,
Лікар-педіатр

Любов проникає у глибини людського серця, оселяється там і залишається у незнаних просторах наших думок. Любов дивиться уважно, думає неспішно, обмірковує судження до того, як вони зазвучать уголос. Можна жити без людей, але неможливо – без любові.
(Марета Мартенс)

В кожній християнській родині з радістю чекають на народження дитини. Нового члена сім'ї треба любити ще тоді, коли він знаходиться в лоні матері. Без сумніву, у дитини добре розвинені слух і відчуття дотику. Отже, щоденно розмовляйте з дитиною, гладьте животик матері, прикладайте до нього вушко. Забавляйте її класичною та інструментальною музикою, звуками дзвіночків, поезією та казками. Це дає зрозуміти та відчути дитині, що вона бажана, що її люблять та з нетерпінням чекають.

При народженні на вашу дитину чекає безліч несподіванок, які є стресом для неї: склад повітря, світло, дотик, звук, нова температура навколишнього середовища тощо. Отже, вона повинна пристосуватися до цих факторів. У відповідь в дитини виникне ціла низка перехідних станів (фізіологічних), які в жодному разі не повинні налякати маму та родичів. Це фізіологічна втрата ваги, катар шкіри, фізіологічна жовтяниця, статевий криз, сечокислий інфаркт нирок тощо. Всі згадані стани перейдуть без жодного лікування. Головна умова –

правильний догляд, любов матері та батька, їхнє тепло та турбота, а також материнське молоко, яке є найкращим продуктом для гармонійного розвитку дитини.

Другим критичним періодом є вік 2,5 – 3 роки, коли дитина починає відвідувати дитячий садочок. Контакт з дітьми та новими людьми, нове середовище, певні дисциплінарні вимоги спричиняють у дитини нові переживання та стреси. Першою вимогою до осіб, які працюють з дітьми, є велика любов до них. Особа, яка не любить дітей, не може працювати з дітьми. Де між людьми є любов, там присутній Бог. Якщо любов живе в людських серцях, то вони можуть вільно говорити про Бога і розуміти одне одного. Дитина не вміє обдурювати, не вміє лукавити, її душа – як чистий листок паперу. Якщо вона із задоволенням іде в колектив, там присутня любов, там вона почувається захищеною. Пам'ятайте про це, працівники дитячих дошкільних закладів.

Який швидкоплинний час… Тільки недавно наші діти відвідували дитячий садок, звикли до цього затишного гніздечка, а тут вже школа запрошує. Ось і ще один критичний період у нашому житті. Все стає ще більш серйозним і відповідальним. Велика надія – на першого вчителя, який повинен закласти міцний фундамент. Але і цей період не буде страшним в присутності любові, бо там присутній Бог. Будьте терплячими та уважними до дитини, здійснюйте індивідуальний підхід, хваліть її за найменші успіхи, обнімайте та пригортайте до себе. Говоріть їй, що вона унікальна, талановита, незамінна, їй немає рівних. Чи знає вона про це? Приносьте світло дитині туди, де є темрява. Завжди думайте добре про дитину, і вона буде ставати кращою. З добрими людьми все стає добрим. Добрі люди є благословенням для цього світу.

Найбільш складним у житті дитини є підлітковий (препубертатний період), коли проходить перебудова в дорослий організм. Неабияку роль тут відіграють ендокринна система,

розвиток вторинних статевих ознак, вплив гормонів на організм. Посилюються процеси загального збудження та затрудняється стабілізація умовних рефлексів. Особливо цей період складний в психологічному аспекті. Формуються характер і особистість підлітка. Цей період складний для підлітка, вчителів, родичів, друзів. Створюйте сприятливий психологічний клімат, будьте другом дитині, найближчою людиною. Переживайте разом, розділяйте смуток та радість, цікавтеся життям підлітка, добивайтеся відвертості, допомагайте порадами, вчинками. В жодному разі не принижуйте його гідності. Будьте прикладом для дитини, постарайтеся залучати її до спільної праці, сімейного відпочинку, заохочуйте до добрих справ.

Пам'ятайте, що ми створені в ім'я Бога, який є любов'ю. У нас є долоні, щоб давати, серце, щоб любити, і дві руки, достатньо довгі, щоб обіймати.

Я вірю, що любов дасть змогу Вам виховати чудових, добрих дітей і Ви зреалізуєте свій обов'язок перед Богом. Станьте Ангелами для своїх дітей. І пам'ятайте, що любов забезпечує гармонійний розвиток. ■

19 ЗАПОВІДЕЙ МАРІЇ МОНТЕССОРІ ДЛЯ БАТЬКІВ

Марія Монтессорі – лікар, педагог, перша італійка, що стала доктором медицини, сформулювала короткі заповіді-нагадування для батьків. Вони прості, але, якщо вдуматися у кожну з них, – це багатотомна мудрість у кількох словах. Якщо бодай раз на рік перечитувати цей список, стосунки з дітьми можуть вийти на якісно новий рівень, а дитина виросте більш розвинутою і гармонійною особистістю.

1. Дітей вчить те, що їх оточує.
2. Якщо дитину часто критикують – вона вчиться осуджувати.
3. Якщо дитину часто хвалять – вона вчиться оцінювати.
4. Якщо дитині демонструють ворожість – вона вчиться битися.
5. Якщо з дитиною бути чесним – вона вчиться справедливості.
6. Якщо дитину часто висміюють – вона вчиться бути боязкою.
7. Якщо дитина живе з почуттям безпеки – вона вчиться вірити.
8. Якщо дитину часто ганьблять – вона вчиться відчувати себе винною.
9. Якщо дитину часто хвалять – вона вчиться добре до себе ставитися.
10. Якщо до дитини часто бувають поблажливі – вона вчиться бути терплячою.
11. Якщо дитину часто підбадьорюють – вона набуває впевненості у собі.
12. Якщо дитина живе в атмосфері дружби й відчуває себе потрібною – вона вчиться знаходити в цьому світі любов.
13. Не кажіть погано про дитину – ні при ній, ні без неї.
14. Концентруйтесь на розвитку доброго в дитині, так що в підсумку поганому не залишатиметься місця.
15. Завжди прислухайтеся і відповідайте дитині, яка звертається до вас.
16. Поважайте дитину, яка зробила помилку й зможе зараз або трохи пізніше виправити її.
17. Будьте готові допомогти дитині, яка перебуває в пошуку, і бути непомітними для тієї дитини, яка вже все знайшла.
18. Допомагайте дитині освоювати неосвоєне раніше. Робіть це, наповнюючи навколишній світ турботою, стриманістю, тишею і любов'ю.
19. У поводженні з дитиною завжди дотримуйтеся найкращих манер – пропонуйте їй найкраще, що є у вас самих.

БОЖИЙ МИР У РОДИНІ

бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ

«Де згода в сімействі,
там мир і тишина.
Щасливі там люди,
блаженна сторона».
Іван Котляревський

Усі молоді люди, які планують одруження чи розпочинають сімейне життя, прагнуть миру і спокою. Проте часто мрії можуть розбитися, коли хтось зустрінеться з проблемами сімейного життя особисто. Часом виявляється неготовим це прийняти, тому може пережити розчарування. А мир у сім'ї, спокій і добробут, яких вона сподівалися, ніяк не приходять. На жаль, не раз після розчарування людина цілком знеохочується і шукає собі інших доріг.

Найперше варто зазначити, що мир у родині, так само як і в кожній особі, є важким процесом, для якого варто докласти чимало зусиль. Не лише фізичних, але і психологічних, душевних, які неодноразово будуть полягати у вмінні вибачати і стерпіти недоліки один одного. Вмінні підтримувати, розрадити, зрозуміти, знаходити підтримку одне в одному, жити й працювати заради добра сім'ї: дружини, дітей, чоловіка. Це все є працею над собою, вмінням переступати через власний егоїзм.

Великою помилкою є вважати, що сімейний мир найперше залежить від фінансового становища. Така дорога веде до краху. По-перше, тому, що ми не можемо бути до кінця впевненими у нашому майбутньому, що завжди матимемо роботу і добрий заробіток. Адже рано чи пізно можуть змінитися обставини життя, може настати криза. Тоді будуть претнзії, що головним у домі є той, хто найбільше заробляє. Або певні сімейні проблеми будуть вирішуватися дуже просто: «є гроші, чого вам треба більше?» Але, як показує приклад життя інших, багато заможних родин розпалися, маючи найперше великі труднощі тому, що вдома не було простого спілкування одного з одним. Ми не можемо будувати мир у сім'ї, коли не цікавимося один одним. Саме у простому спілкуванні, спільному сімейному обіді чи вечері, чи перегляді телебачення, чи просто на спільному відпочинку. Адже у такий спосіб ми можемо вирішити багато проблем і питань, коли вони є мізерними, ще не стали великими й загрозливими.

Мир будується на терпінні і вибаченні. У сімейному житті є чимало проблем. Проте це не означає, що, коли з'являються якісь труднощі, потрібно із розчаруванням «опустити руки і поставити хрест». Треба вміти ці проблеми і вирішити. Тільки не так, що одна сторона має «вічно» терпіти. Часом коли є проблема алкоголю, невірності, агресії щодо кого із членів родини (жінки чи зі сторони батька або матері до дітей), ці проблеми не вирішуються одноосібно. Коли одна сторона терпить, роблячи іншій крок назустріч, то цього кроку не можна ігнорувати. Піти також назустріч і вирішити проблему. Пам'ятаючи, що на шлюбі була обіцянка не лише перед людьми, але перед Богом, що беремо відповідальність один за одного, а як наслідок – і за дітей.

Мир у родині буде, коли батьки ведуть побожне і свідоме християнське життя. Коли вміють чимало своїх проблем довірити Богові, разом із дітьми ходять до Церкви, беруть участь у Святих Тайнах. Добре, коли у родині

є не лише особиста молитва кожного із членів сім'ї, але і спільна. Саме у такому єднанні, коли в молитві складають Богові подяку за те, що допоміг прожити день, вирішити труднощі. Коли батьки дякують за дітей, а діти – за батьків. Але щоб це було, батьки мають своїх дітей не лише навчити, а й заохотити власним прикладом. Для дітей прикладом і авторитетом є батьки. Коли батьки не будуть авторитетом один для одного чи для своїх дітей, то рано чи пізно діти знайдуть собі іншого «авторитета».

Проте найголовнішим фактором, на якому буде будуватися мир в родині, є любов. Коли є взаємна любов, сім'я буде справді добрим прикладом для інших, покаже, що в любові до Бога і один до одного можна перенести всякі життєві труднощі. ■

МОЛИТВА – СКАРБ ДУШІ

Софія НАГІРНА

Кожен християнин молиться зранку і ввечері. Молиться, але не часто задумується, що таке молитва. Молитва – це щира розмова людини з Богом, під час якої Божі діти через віру промовляють до Небесного Отця подумки і словами. Це можливо тому, що лише Бог бачить людське серце і знає всі його потаємні бажання й думки. Напевно немає такої людини, яка б не ставила собі питання: «Чому мені слід молитися?», але відповідь проста, тому що саме Боже Слово каже нам, що це слід робити: «Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол.5:17-18); «Отож, хочу я, щоб мужі чинили молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим.2:8); «Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6); «Будьте тривалі в молитві, і пильнуйте з подякою в ній!» (Кол. 4:2); «Просіть, і буде вам дано, шукайте, і знайдете, стукайте, і відчинять вам» (Мт. 7:7).

Друга заповідь Божа наголошує, що ми повинні звертатись до Божого Імені у кожній потребі, молитись до Нього, прославляти Його і дякувати Йому. Однак, нам слід пам'ятати і те, що Бог не прислухається до молитов тих, хто не вірить у Нього, не покладається на Нього усім серцем і душею, а також до молитов, які звернені до фальшивих богів, і тих, у яких ми просимо про щось нерозумне чи вказуємо щось Небесному Отцеві зверхньо.

Мені згадується одна цікава історія, яку я недавно прочитала: «Молитва однієї білочки, яка крутиться в колесі життя» Ось як вона звучить.

«Зранку я дивлюсь в Твої очі. Не розумію, чого Ти хочеш від мене. Що я можу зробити? Чи Тобі потрібна ота моя напівсонна поспішна ранкова молитва?! Швиденько треба збиратись, бо знову запізнююсь на роботу. Скільки разів вже обіцяла собі, що буду раніше прокидатися, щоб побути хвилинку з Тобою?! І знову цілий день мовчу - не маю часу. Про що можу з Тобою говорити? Напевно, тому, що у найближчих друзів навіть мовчанка є зрозумілішою за сотні порожніх фраз. Вечір. Втома склеює повіки. Ти ж мене розумієш?! А пам'ятаєш, як добре нам було колись, коли наші розмови тривали годинами? Поринаю в спогади... Мабуть, це неправильно отак любуватися минулим, бо в цей же час в минуле відходить моє сьогодні. А Ти є близько, чекаєш, аби я перша почала розмову, - не хочеш бути нав'язливим, не хо-

чеш обмежувати мій життєвий простір. Дякую Тобі! От я сьогодні розговорилася, а Ти просто слухаєш. Знаю, Ти теж хочеш мені багато сказати, але це вже завтра - спробую раніше прокинутись - зранку поговоримо. А зранку я дивлюсь в Твої очі...»

У цій історії я впізнаю... себе. І мені здається, що більша половина людства така, як та «білка». Невже так важко встати зранку на п'ять хвилин раніше, щоб побути з Ісусом? Чи важко йому приділити хоча би одну хвилину? Адже Він звільнив нас від смерті вічної…Ісус завжди чекає, коли ми заговоримо до нього. Бо він є милосердний до нас, але більшість людей цього не помічає. Тому і не подобається нам наше життя. Якщо б ми хоча би одну хвилину через силу, але щиро приділяли Ісусикові, то мали б на життя інші погляди.

«У молитві душа очищується з гріха, кормиться любов'ю, скріплюється у вірі, утверджується в надії; розквітає дух, розширюється нутро душі, очищується серце, являється правда, поконується спокуса, зникає смуток, відновлюються змисли, сили знеможені підносяться; холодність устає, ржа прикростей никне» (Бруно Ферерро).

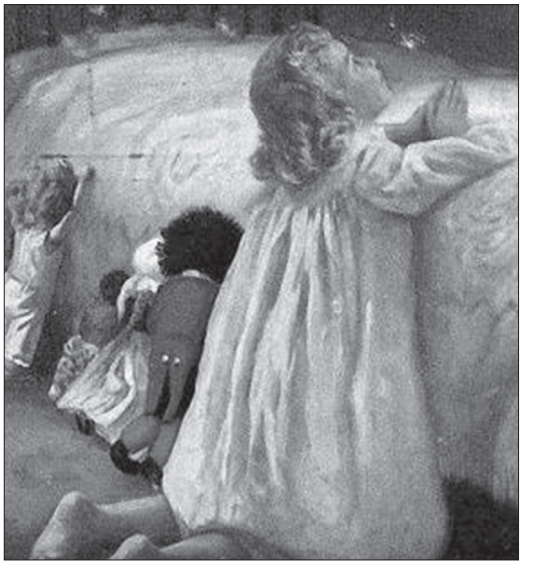

Отже, молитва - це скарб душі. «Для мене молитва - це порив серця, це простий погляд, звернений до неба, це крик вдячності і любові - як у випробуванні, так і в радості» (Св. Тереза з Лізьє). Так і для мене молитва дуже дорога; хоч я ще юна, але відчула у своєму житті велику силу молитви. Люди, дуже прошу: моліться, але зрозумійте одну істину, а вона полягає в тому:

Не кажи ОТЧЕ, якщо кожного дня ти не поводишся як син.

Не кажи НАШ, якщо живеш у своєму егоїзмі.

Не кажи ЩО ЄСИ НА НЕБЕСАХ, якщо думаєш тільки про земні речі.

Не кажи НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМ'Я ТВОЄ, якщо це ім'я не прославляєш.

Не кажи НЕХАЙ ПРИЙДЕ ЦАРСТВО ТВОЄ, якщо ти його сприймаєш тільки як матеріальний добробут.

Не кажи НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ, якщо ти не сприймаєш її тоді, коли вона є для тебе болючою.

Не кажи ХЛІБ НАШ НАСУЩНИЙ ДАЙ НАМ СЬОГОДНІ, якщо ти не переживаєш за людей, які є голодні.

Не кажи ПРОСТИ НАМ ПРОВИНИ НАШІ, ЯК І МИ ПРОЩАЄМО ВИНУВАТЦЯМ НАШИМ, якщо ти в своєму серці тримаєш провину брата свого.

Не кажи І НЕ ВВЕДИ НАС У СПОКУСУ, АЛЕ ВИЗВОЛИ НАС ВІД ЛУКАВОГО, якщо ти не противишся злу.

Не кажи АМІНЬ, якщо ти не зрозумів і не сприйняв слів молитви «Отче наш». ■

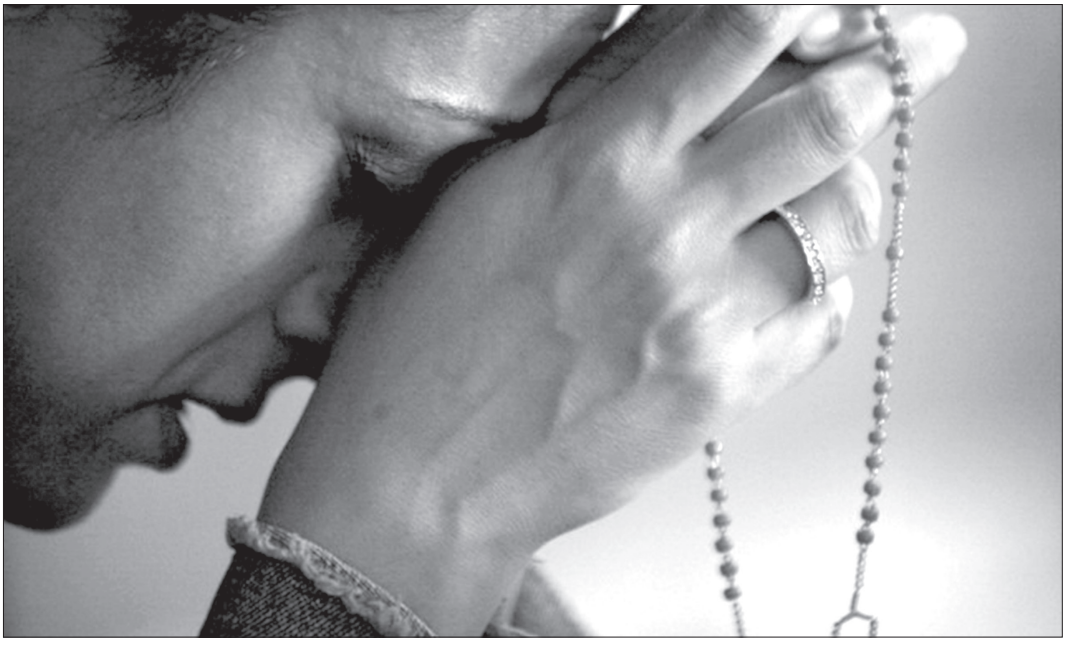

10 ПЕРЕШКОД У МОЛИТВІ

Навіть коли втечеш на найбільш пустинне місце, скоро побачиш, що найбільшою перешкодою в молитві є ти сам. Молитва – це битва. Силою Божого слова ми повинні подолати млявість, лінощі, пригноблення, рутину. Повинні боротися з враженням, ніби, молячись, втрачаємо час. Маємо перемогти спокусу, ніби Бог нас не чує.

Знаємо, що в молитві найважливіша витривалість; а щоб її здобути, треба часу. На шляху молитви ми завжди учні, бо не знаємо, як треба молитись; через це постійно починаємо наново, вочевидь із поміччю Святого Духа. То Він – істинний вчитель молитви, тому добре завжди запрошувати Його, коли починаємо молитись.

«Отак і Дух допомагає нам у наших немочах, адже не знаємо, за що і як маємо молитися, але сам Дух заступається [за нас] невимовними зітханнями. А Той, хто досліджує серця, знає, які бажання Духа, бо Він заступається за святих з Божої волі. Знаємо, що тим, які люблять Бога, котрі покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Рим. 8:26-28).

Святий Павло регулярно закликав перших християн до витривалості в молитві, до постійної зустрічі з Богом. Коротко кажучи, до того, щоб молилися в ритмі подиху, щоб ціле їхнє життя стало молитвою.

Тут ідеться, звісно, не про перебування в молитовному зосередженні протягом цілого дня, а про те, щоб жити прагненням молитви, яке кожну хвилину перемінює в зустріч із Богом. Святий Августин писав: «Саме твоє бажання вже є молитвою». Що для християнина означає неустанна молитва? Чи це не є глибоким прагненням наслідувати Ісуса, бажанням віддати Отцю наше життя і сповнити Його волю?

Єдина річ, яка може нам допомогти у витривалості в молитві, це жар покірної та відданої любові, яка покладає всю надію на Бога. Коли ми насправді Його любимо – будемо молитися. Якщо Бог становить щастя нашого життя, то з поміччю сильної віри, великої надії та гарячої любові звершимо за молитву щиру битву. Бо ж сама молитва – це битва, яка точиться безперестанку.

1. Не можу молитися

Молитися можеш завжди, навіть якщо не зможеш бути постійно зосередженим на внутрішній увазі. Молитва, подібно як любов, це вибір, рішення, акт волі. Будь перед Богом так довго, як собі запланував. Коли маєш бажання молитися, то це означає, що ти вже молишся. Тобі здається, ніби говориш у порожнечу. Ну а що ти знаєш на цю тему? Що Бог дуже прагне, аби ти з Ним говорив; але ще більше Він хоче, щоб ти Його слухав. Слово Боже біля тебе, щоб ти над ним думав і щоб ти ним живився.

Не шукай у молитві чуттєвого задоволення; ти тут для Бога, тому що Бог є Богом. Молитва не служить нічому іншому, крім зустрічі з Богом у взаєминах, повних любові. Не сподівайся, що отримаєш щось надзвичайне або відчуєш якесь враження; Бог тут – і цього достатньо. Христос воскрес і дає тобі свого Духа, щоб твоя молитва подобалася Отцеві. Маєш молитися в очікуванні на прихід Господа, бути витривалим на посту своєї відособленості. У молитві важлива сталість прагнення, відповідність нашої волі тому, чого Бог від нас хоче.

2. Тут надто шумно

Інколи ми скаржимося: «Я б молився краще, якби мав більше спокою, міг би сховатись у якомусь тихому місці, бути далеко звідси». Молися там, де ти є, таким, який ти є. Добре було б створити умови, які сприяють молитві; але для тебе найліпша та молитва, яку сьогодні можеш творити. Коли ти молишся, Бог дає тобі молитву, якої потребуєш. Це питання віри і довіри.

Можеш собі створити ідеальні умови, а все одно знайдуться якісь перешкоди: втома, розпорошеність, лінощі, брак віри. Можеш покинути все – але не покинеш самого себе і своїх думок. Важливо, щоб молитися далі, вдивлятися в Ісуса інтенсивніше, ніж у самого себе, і говорити з Ним як із приятелем. Молитва це з'єднання з Богом як у галасі, так і в тиші. А ця тиша є більше внутрішньою, ніж зовнішньою; вона – дотик до таємниці Бога, так само у вагонах метро, як і в монастирських келіях.

3. Не люблю молитися

Не маєш бажання молитися, молитва навіть відштовхує тебе. Розчарований, ти не відчуваєш нічого, крім байдужості, ба навіть смутку. Це знак, що настав час істинної молитви. Тієї, якої не вмієш, яка тебе знуджує, якої не пам'ятаєш. Тобі зовсім не здається, що ти молишся, діючи в такий спосіб; а однак молишся ти насправді.

Моя порада: можеш попросити на поміч Марію. Нічого не розуміючи, переживаючи звичайний побут Назарета і роздумуючи в своєму серці над словами святих книг, Марія пережила пригоду віри. Повірила, покидаючи всякі відчуття, аж до хреста. Наповнена Духом Святим Єлизавета мала рацію: «Благословенна та, яка повірила» (Лк. 1:45).

Під час молитви акти віри, надії та любові мають особливий смак, який не осягнути почуттями. Вони роблять так, що твоє спілкування з Тим, кого шукаєш, стає щоразу інтимнішим. Є щось незвичайне у пошуках Бога, у витривалості в молитві, у пильнуванні стосунків із Богом. Цей Бог дає себе розпізнати в обличчі Христа. Читаючи Євангеліє, зосередься на Ісусі. Вслухайся у Його слово, щоб могти з Ним розмовляти. Навіть якщо це слово звучить чужим і не маєш бажання молитися! Старайся, щоб твоє тіло свідчило про волю витривалості на молитві. Бог дасть тобі колись позбутися масок у своїй любові. Будь витривалий так довго, як довго це буде необхідно. Після ночі завжди настає день. ■

Далі буде...

ВЕЛИКДЕНЬ – СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Великдень – Світлий Празник Христового Воскресіння – найбільше свято християнської віри. Цей день – вершина церковного календаря, вершина літургійного року Церкви. Навіть найзатятіші практичні атеїсти (це не ті атеїсти, що ідейно відкидають Бога, а ті, які живуть так, мовби Бога не було) йдуть на Великдень до Церкви. Вся українська політична «еліта» показово також відвідує храми. І часто Великдень в українських реаліях перетворюється на виставляння власного невірства.

А як християнин правдиво мав би святкувати Великдень?

Духовно приготувавшись через три Великі дні – Великий Четвер, Велику П'ятницю, Велику Суботу, перейшовши духом з Христом через Його Муку та Смерть, християнин готовий своїм духом прийняти участь і в Його Воскресінні. Хто здійснить цей перехід, той добре собі усвідомлює, що все святкування Христового Воскресіння буде позбавлене будь-якого змісту, якщо він, християнин, не візьме активної участі у Таїнстві Євхаристії, якщо не з'єднається з Воскреслим Христом у Святому Причасті.

Що вартують і найліпші писанки-крашанки, що вартує і найсмачніша ковбаса і шинка, найлюксусовіший великодній стіл, якщо Христос не воскрес у нашому серці?

Нормально би було брати участь у Пасхальній Утрені, що з сивої давнини християнського Сходу – від сирійських християнських громад – прийшла до нас. Вийшовши з-під пера св. Івана Дамаскина, вона через віки зберегла свій величавий, тріумфальний, ні на що не подібний характер.

Обхід довкола церкви під спів стихири «Воскресіння Твоє, Христе Спасе» символізує похід жінок мироносиць зранку першого (або восьмого) дня в тижні до Гробу Христового. Кадіння зачинених дверей церкви символізує недоступність входу в Царство Боже перед Христовим Воскресінням, а те, що після співу «Христос воскрес із мертвих» священик хрестом відчиняє церковні двері, є символом того, що власне через Христову хресну смерть нам відкрито двері Царства Божого.

Пасхальна Утреня плавно перетікає у Божественну Літургію. Якщо беремо активну участь у Літургії, то з'єднуємося з Христом у Святому Причасті, стаємося в таїнственний спосіб учасниками Його Божественної природи, годуємо свою душу з двох столів – столу Слова і столу Євхаристії, укріплюємо свою єдність з Богом і з усіма членами Містичного Тіла Христового – з усіма вірними. Сила Христового воскресіння сповнює ціле наше єство.

Старим нашим звичаєм є спільний родинний великодній сніданок, який традиційно розпочинається співом тропаря «Христос воскрес із мертвих» і молитви. Після молитви найстарший в родині роздає усім присутнім за столом часточки свяченого яйця, починаючи від наймолодших учасників трапези, і кожному зичить добра.

Першим, що сказав Воскреслий Христос, показавшись своїм учням, було: «Мир вам!» – «Шалом алейхем!». Це не просто побажання миру і злагоди. Мир для гебреїв – не відсутність війни чи неспокою. Це все те, що ми звикли називати Царством Божим.

Мир-шалом – це єдність з Богом, це єдність між людьми, задоволення, щастя, радість, здоров'я, багатство, процвітання. Шалом – це перемога над злом. І все це нам даровано через Христове Воскресіння.

Вітаючись один з одним: «Христос воскрес!», сповіщаємо радість приходу Царства Божого поміж людей. Тому й побажання за великоднім столом мали би відображати цю реальність.

Також в Галичині зберігся звичай, що на Великдень чи у Світлий тиждень родина йде на гроби своїх близьких. Якщо ці відвідини цвинтаря перетворюються на те, щоб дочекатися приходу священика на «свої» гроби, то це не є правдивим виразом нашої віри. Ми йдемо на цвинтар, щоб засвідчити свою віру у майбутнє воскресіння померлих, щоб засвідчити свою радість з цього приводу і усвідомлення того, що смерть є не кінцем, а лише початком нового життя, і наша розлука з близькими, що відійшли від нас, означені знаком віри, є тільки тимчасовим розставанням. Бо у воскресінні мертвих ми знову будемо разом.

Великдень – це найбільше свято нашої віри. Тож варто його собі таким і усвідомлювати і як таке святкувати.

Святкування Великодня триває цілий тиждень, аж до наступної неділі. Тому добре перш за все цей тиждень присвятити Богові принаймні через щоденну участь у Святій Літургії. Дбаймо про те, щоб наш нарід відновив правдиве святкування Великодніх свят: у правдивій вірі й правдивій побожності. ■

ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК, КРАШАНКИ І НІЖ

Як приготувати великодній кошик, що туди класти? Що можна, а що не можна туди вкладати? Чи є у великоднього кошика якась християнська символіка? А що робити зі залишками освяченої їжі?

У нашій народній традиції одним із серйозних моментів очікування Великодня є приготування великоднього кошика і освячення їжі в церкві, щоб потім на великодньому сніданку усією родиною споживати освячене. І вже тут, на самому старті, розпочинається традиційно український набір забобонів.

Що класти до кошика? Традиційний «народний» набір передбачає речі, які ні зі священням пасок, ні з Великоднем, а навіть з християнством нічого спільного не мають. Так, часто люди кладуть до кошика ніж – за народним забобоном саме ним потрібно різати свячене. Також цей ніж використовують

для магічних операцій, особливо «цінують» ніж, який був «освячений» сім разів. Тож ніж у пасхальному кошику є знаком того, що людина не є нормальним християнином, а лише поганином, прикритим християнською личиною.

Також є «розумники», що до великоднього кошика кладуть горілку, вино чи навіть пиво. Але ні, це не є нормальним. Священик, освячуючи поживу на Великдень, не освячує алкогольних напоїв. Він не має наміру освячувати це. А оскільки священик не має наміру цього зробити, то й ніякі алкогольні напої на Великдень не будуть освячені. Тому не слід класти до великоднього кошика алкогольні напої, будь-якої міцності чи якості.

Властиво, якщо подивимося до текстів, які передбачені українсько-візантійським Требником для освячення (молитви, які священик молиться для освячення їжі), то можемо чітко побачити три категорії продуктів: хліб, м'ясо, набіл.

Перше за все, у кошику має бути хліб. За стародавнім нашим звичаєм у часі Великодних свят це є паска – солодкий хліб, та баба – несолодкий хліб. У більшості випадків зазвичай до великоднього кошика кладуть саме паску, зрідка у деяких регіонах кладуть ще й бабу.

Наступне це – м'ясо. Літургійні тексти освячення продуктів на Великдень передбачають власне агнця – ягня. Та вівчарство не є характерним для більшості наших регіонів, тому зазвичай кладуть інші м'ясні вироби – ковбасу, шинку, полядвицю, бочок, шпондерок чи щось інше.

Набіл включає молочні вироби – сир, молоко, сметану, а також яйця.

Солодка паска, яку несемо до освячення в церкву, а потім споживаємо за великоднім столом, є символом Небесного Хліба – Христа, символом солодкості райського життя, яке нам уможливив Христос своєю перемогою на хресті. Вона також символізує і духовну солодкість Євхаристійного Хліба.

М'ясні страви пригадують нам старозавітні жертви, особливо жертви Авеля та Авраама, а також годоване теля, що його отець звелів заколоти з нагоди повернення блудного сина. У старих часах м'ясо вживали набагато рідше, аніж тепер, м'ясна їжа уже самою своєю присутністю означала святковість столу.

Молочні страви нам пригадують про те, що Бог своєму народові обіцяв землю, медом і молоком текучу. У Старому Завіті – це Ханаан, Земля Ізраїльська. У Новому Завіті – це Вічна Батьківщина – Небо.

Крашанки, писанки – це символ нового життя, яке нам дарує Бог через Відкупительну Жертву Христа. Яка б гарна не була шкарлупка яйця, як би вона гарно не була розмальована, все ж мусить розбитися, щоб з нього вилізло курча. Це символ нашого християнського буття. Яким би гарним не здавалося туземне життя, воно мусить відійти на другий план, зникнути у тлінні, щоб діти Божі могли зодягнутися у нетлінне життя, дароване їм Богом.

За старим народним звичаєм до великоднього кошика кладуть також бурячки (цвіклі) або хрін, сіль, як додатки відповідно до м'яса та хліба. Звісно, можна покласти й інші продукти, але це не є нагальною потребою. Окрім того, якось несимпатично виглядають у великодньому кошику пачечки майонезу, бляшанки оливок і тому подібне.

Стара наша традиція передбачає гілочку вічнозеленого (не хвойного) куща – у нашому випадку самшит (букшпан, ґришпан) або мирт. Ця гілочка не лише є прикрасою, але і символом вічного життя, яке нам дароване в Христі.

Накривають кошик зазвичай вишиваним рушником, часто з великодніми мотивами. Це має практичну сторону – захищає їжу від забруднення, а також є символом праці людських рук, яка посвячена Богу, оскільки цей рушничок ніде більше не використовують.

Він присвячений одному – бути накриттям для кошика зі свяченим, він вийнятий зі щоденного вжитку.

Не слід забувати, що великодній кошик має бути не виразом соціального статусу свого власника, а виразом побожності. Тому не слід його перевантажувати продуктами «люксусу». Він має бути виразом усвідомлення того, що Бог є Той, Хто дає нам все необхідне для туземного і вічного життя. Погляньмо на матерію Таїнств – вода, олія, вино і хліб. Не мінеральна вода у дорогій пляшці, не нардова дорогоцінна олія, не шампанське і не французький батон.

Ці продукти, які стають видимими знаками невидимої милості, є тими збірними архетипами, що виражають власне смисл Таїнств. Подібно і з тим, що ми несемо до освячення у великодньому кошику. Необхідно завжди пам'ятати про зміст, а не докладати всіх зусиль, щоб сконцентрувати увагу на зовнішніх формах. Звичайно, нормально, щоб ці форми були достойними свого призначення, але орієнтованість на зовнішні форми загрожує позбавленням смислового навантаження. Тому, ладнаючи великодній кошик, пам'ятаймо: ми несемо перед Боже обличчя свої дари Богу як те, що Він нам дав для нашого життя. Тому не перевантажуймо кошик різними витребеньками, а вкладаймо туди те, що дійсно символізує наші потреби, нашу віру і нашу покору перед Богом.

Часто виникає й запитання: як правильно вчинити зі залишками свяченої їжі: шкарлупками з яєць, шкіркою з ковбаси… ? У старих часах, коли у кожній хаті був п'єц, кухня, піч на дрова, залишки свяченого спалювали. Бо не годиться ту річ, яка освячена, викидати в сміття. У теперішніх часах жителям великих міст залишки освяченого стають проблемою. Що з ними робити? Найкращий спосіб вберегти себе від святотатської поведінки – спалити ці залишки. Якщо це з якихось причин не можливо зробити, то необхідно

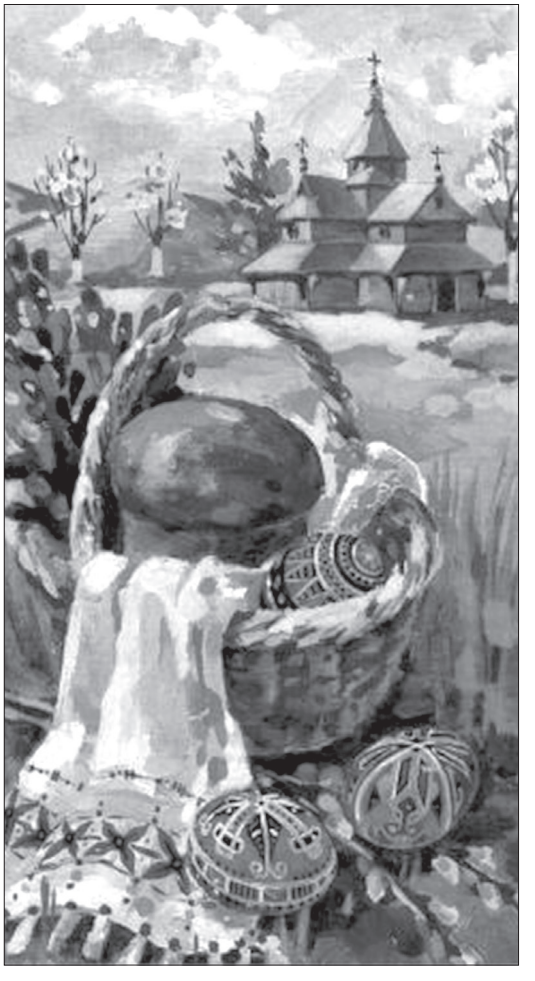

принаймні їх закопати на місці, яке люди не топчуть. Жителям великого міста слід мати окрему пачку, бажано таку, що герметично закривається і до часу наступного виїзду на природу зберігати залишки свяченого там, а тоді при нагоді, з належною пошаною або спалити у вогні, або закопати на місці, де люди не топчуть. Один раз освячене – завжди залишається освяченим, тому навіть зі залишками освяченої їжі слід поступати з належною пошаною. ■

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ,
"КАТОЛИЦЬКИЙ ОГЛЯДАЧ»

ПЕЧЕМО ПАСКУ НА ВЕЛИКДЕНЬ: Найкращі рецепти української паски

Сирна паска (без випікання)

5 круто зварених яєць, 200 г м ‘якого вершкового масла, 200 г сметани, 1 склянка цукру та близько 1 кг перетертого на ситі свіжого жирного сиру.

Розітріть жовтки, вершкове масло, сметану, цукор та сир. Додайте ванільний цукор та півсклянки родзинок (чи цукатів). Вимішавши, викладіть у вологу марлю і помістіть у якусь форму під гніт, щоб стікала сироватка. Форму залиште на дві доби в холодному місці, потім обережно вийміть паску і зробіть зверху хрест із родзинок. Раніше такі паски виготовляли у спеціальних розбірних дерев’яних формах, їх денце мало заглиблення у формі хреста, котрий відбивався на готовій пасці. Час приготування – 20 хв. ■

Паска з мускатним горіхом

5 яєць, 2 жовтки, 250 г цукру, 1 склянка молока, ваніль, мускатний горіх, натерта цедра 1 лимона, 50 мл коньяку або горілки, 40 г дріжджів, 1 кг борошна, 150 г вершкового масла.

Насамперед прогрійте кухню. А поки порається із тістом, уникайте протягів, бо воно «сяде». Розітріть 5 яєць і 2 жовтки з 200 г цукру, вилийте половину склянки теплого молока, всипте ваніль, мускатний горіх, натерту цедру одного великого лимона, додайте 50 мл коньяку або міцної горілки. Потім додайте родзинки і горіхи. В окремому посуді розчиніть 40 г дріжджів та 50 г цукру в половині склянки теплого молока до консистенції сметани і відставте на 20 хв. Тим часом просійте 1 кг борошна (обов’язково вищого ґатунку) й висипте його в підігріту каструлю. Розтопіть 50 г вершкового масла. Вилийте в борошно всі рідкі суміші, вимісіть тісто. Якщо воно занадто густе, долийте трошки молока і знову вимісіть. Не припиняйте вимішувати, поки в тісті не почнуть утворюватися великі пухирці. Потім накрийте його вологою тканиною і дайте підійти, розкладіть у форми (не більше як на третину висоти), і нехай знову підійде. Змастіть вироби маслом чи збитим яйцем і поставте в гарячу духовку. Випікайте не

менше 40 хв. Готові паски змастіть глазур'ю і прикрасьте. Час приготування – 2 год.

Паска заварна

5 склянок борошна, 9,5 склянок молока, 7 жовтків, 6 склянок цукру, 100 г дріжджів, 600 г вершкового масла, сіль, ванілін.

Борошно заварити гарячим молоком. Як охолоне, додати розтерті з половиною норми цукру жовтки, дріжджі, розведені в півсклянки молока. Замісити густе тісто, потроху досипаючи борошно, дати підійти, додати решту цукру, трохи солі й ваніліну, вимісити, додати вершкове масло, ще раз вимісити і покласти у форму. Коли тісто підніметься, випікати в духовці.

Паска українська

1 склянку борошна заваріть склянкою гарячого молока і розітріть, щоб не було грудок. У захололу масу додайте розтерті 10 жовтків, 50 г дріжджів і поставте в тепле місце. Коли опара підніметься, покладіть пучку солі, 3 склянки борошна та вимішуйте тісто, поки на ньому не з'являться пухирці. Вилийте півсклянки розтопленого масла і вимішуйте ще. Додайте в тісто склянку цукрової пудри, 1 ст. ложку розтертого мигдалю і місіть ще півгодини. Заповніть форми тістом до половини об'єму, поставте в тепле місце і чекайте, коли тісто підійде і заповнить форму. Випікайте в духовці протягом години.

Паска прозора

Розітріть 8 жовтків, вилийте 50 г дріжджів, розведених у 0,5 склянки теплого молока. Додайте 2,5 склянки борошна, 0,5 склянки цукру. Добре вимішайте і дайте підійти. Вилийте в тісто 100 г розтопленого масла, вимішайте. Наповніть форму на 1/3 об'єму. Коли тісто підійде, поставте в духовку.

Паска з родзинками

800 г борошна, 200 г вершкового масла, 200 г цукру, 1 склянка молока, 5 яєць, 50 г свіжих дріжджів, 200 г родзинок, сіль.

Розтопити масло, влити гаряче молоко, додати цукор, сіль. Перемішати і охолодити до температури парного молока, після чого всипати борошно, влити розведені в невеликій кількості молока спінені дріжджі, ретельно перемішати. Поставити в тепле місце. Коли підійде, додати 5 жовтків, 5 збитих у стійку піну білків, родзинки та вимішати. Тісто покласти у гарно змащену маслом і посипану борошном форму, заповнивши її до половини. Коли тісто підніметься в рівень з краями форми, випікати при температурі 180° до готовності.

Паска шоколадна

1 кг сиру, 400 г вершкового масла, 2 склянки густої сметани, 1 склянка цукру, 1 склянка вершків, 200 г шоколаду, 4 яєчні жовтки, 2 яєчні білки, ванілін.

Протерти сир через сито, змішати з вершковим маслом і густою сметаною. Потім змішати цукор з вершками і шоколадом, натертим на дрібній терці, додати ванілін.

Розмішувати доти, доки не залишиться крупинок шоколаду. Шоколадну масу змішати з сиром, добре розтерти. Збити густі вершки і яєчні білки, з'єднати з приготовленим сиром. Додати дрібно нарізані цукати та родзинки. Все перемішати, викласти у пасочницю, накрити кришкою, покласти гніт і поставити на добу в холодне місце.

Паска традиційна

5 яєць, 1 склянка цукру, 0,5 молока, 50 г дріжджів, борошно, 0,5 пачки маргарину.

Ретельно розтерти добіла яйця з цукром, підігріти молоко, розвести в ньому дріжджі, додати борошно. Змішати до утворення однорідної маси і поставити на 3 год. у тепле місце. Потім додати ще борошна, замісити м'яке тісто і знову поставити у тепло. Коли тісто двічі чи тричі добре підійде і ви його «обімнете», треба розкласти його у формочки і випікати. Щоб паски не підгоріли, накрийте їх папером.

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ХРИСТЕ, ДУШУ СЛУГИ СВОГО!

Упокоївся в Господі о. ВІНКЕНТІЙ ЯНІЦЬКИЙ, ЧСВВ

4 березня 2015 року Божого в Авґустові (Польща) упокоївся в Господі на 42-му році життя, 25-му чернечого покликання, 17 священнослужіння світлої пам'яті Отець Вінкентій Яніцький, ЧСВВ.

Він загинув в автокатастрофі. Повертаючись з України до Вільнюса (Литва), де був Настоятелем монастиря, о. Вінкентій зіткнувся з вантажівкою-бензовозом на трасі при складних умовах видимості. Помер згодом у лікарні від отриманих травм, що були несумісні з життям.

Похоронні богослужіння в Гошеві очолили два єпископи: Преосвященний Владика Василій Тучапець, ЧСВВ (Екзарх Харківський), та Преосвященний Владика Йосафат Мощич (єпископ-помічник Івано-Франківської Архиєпархії).

З єпископами співслужили Протоігумени Василіянських Провінцій в Україні: о. Пантелеймон Саламаха (Провінція Найсвятішого Спасителя) і о. Павло Райчинець (Провінція Святого Миколая), та близько 80 священиків, здебільшого Отці Василіяни.

Богослужіння розпочалися з монашого парастасу, після якого було відслужено заупокійну Архиєрейську Божественну Літургію. Владика Василій виголосив після Літургії прощальне слово, в якому на основі правд християнської віри про людське життя, смерть і воскресіння пригадав земний шлях блаженної пам'яті о. Вінкентія. До присутніх, серед яких була й родина померлого, звернувся теж Владика Йосафат, закликавши усіх до заупокійних молитов і прощення.

Протоігумен о. Пантелеймон зачитав листи-співчуття, які надійшли з приводу несподіваної смерті ієромонаха.

Після «останнього цілування», Архиєреї, співбрати в Чині, родина, близькі і знайомі та всі присутні процесійно відпровадили тіло покійного до монашого цвинтаря, де відбувся Чин похорону.

НЕХАЙ БУДЕ ЙОМУ ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА
про о. Вінкентія Яніцького, ЧСВВ

«Дух Господа Бога на мені, бо Господь мене помазав. Він послав мене, щоб принести благу вість убогим, лікувати скрушених серцем, проголосити невольникам свободу, ув'язненим відкрити очі» (Іс. 61:1)

О. Вінкентій Василь Яніцький народився 7 травня 1973 року в с Станькова Калуського р-ну на Івано-Франківщині в побожній сім'ї Стефанії та Михайла, був четвертим з п'ятьох дітей.

Закінчивши школу в 1990 р., вступив до Івано-Франківської духовної семінарії, але невдовзі, відчуваючи голос Божого покликання до монашого життя, вступив на новіціят Отців Василіян в Гошеві.

Після новіціяту скерований на навчання до м. Варшави (Польща) у Вищий Папський Теологічний Відділ, який закінчив у 1998 р. з відзнакою і захистив титул магістра з догматичного богослов'я.

Вічні обіти склав у Гошеві у 1995 р. У 1997 р. отримав дияконські свячення в м Києві у церкві Св. Миколая на Аскольдовій могилі.

Після священичих свячень 7 червня 1998 р., на свято Зіслання Святого Духа в Архикатедральному Соборі Св. Юра м. Львова отримав призначення сотрудника у василіянському храмі Св. Онуфрія у Львові. У тому ж році скерований до Перемишля в монастир Отців Василіян (церква Св. Йосафата) виконувати служіння адміністратора парафії. Після цього рішенням Провінційної Управи призначений префектом василіянського історико-філософського ліцею в м. Бучачі Тернопільської області.

Далі виконував душпастирське служіння у таких монастирях:

1999-2000 рр. – м. Червоноград, де на той час при монастирі діяв історико-філософський ліцей Св. Юрія.

2000-2001 рр. – парафіяльний сотрудник в церкві Св. Петра і Павла в м. Дрогобичі, а з травня 2001 р. його знову переведено до Львівського монастиря Святого Онуфрія і призначено духовним провідником молоді.

У листопаді-грудні 2001 року отця Вінкентія призначено настоятелем церкви Св. Миколая в м. Барі Вінницької області.

Після цього він душпастирював у Львівських храмах Св. Онуфрія та Св. Ольги і Єлисавети. Отець Вінкентій постійно співпрацював з навчальними закладами, брав активну участь у загальноміських виховних та душпастирських заходах. Очолював групу прочан Львівської архиєпархії до Всесвітнього паломницького Центру у Франції (м. Люрд) та святині Св. Антонія у м. Падуї (Італія).

3 червня 2005 року о. Вінкентія перевели на служіння в монастирі Царя Христа в Івано-Франківську.

В 2013 – 2015 роках виконував служіння Ігумена монастиря у Вільнюсі. ■

Редакція «Місіонаря» висловлює найщиріші співчуття родині о. Вінкентія та всім отцям і братам-василіянам. Разом з Вами, о. Вінкентію, ми були при житті однією василіянською родиною на служінні Христові та його Церкві, разом з Вами, надіємося, будемо й у вічності прославляти відвічного Царя Христа, бо там, у Його Пресолодкому Серці – як Він сам обіцяв – знаходить спокій і помешкання кожна вірна душа. Саме туди ми стремимо, а Ви вже там. Вічная Вам пам'ять від людей, а від Бога вічна нагорода!

АНГЕЛУ БОЖОМУ В ЛЮДСЬКІЙ ПОДОБІ

Люба ДІВЧУР

В селі Станкова на Франківщині з'явилось
В людській подобі мале янголятко.
Мов ясне сонечко, у темряві світилось
На радість всій родині це хлоп'ятко.

Васильком охрестили немовлятко,
Нікому і на думку це не спало,
Що серед них росте святе дитятко,
Що від родини крильця приховало.

Пестить матусенька, не зводячи очей,
Тішиться тато, розуму навчає.
На славу Божу, втіху для людей
Василь Яніцький у сім'ї зростає.

Ось парубком вже стало янголя,
Інтелігентним, добрим, працьовитим,
Сіяє усмішкою він ще іздаля:
Завжди веселий та завжди привітний.

Вже не маленьке ніжне янголя,
Побожний ангел у людській подобі.
Почув Творця він голос іздаля:
«Іди за Мною, дам усе Я тобі».

І випрямився ангел в повний зріст,
Став, мов струна, розправив свої крила,
Розчулив рідну матінку до сліз:
«Тож я тебе для Господа зростила!»

Залишив він родину у цю мить,
А молодість приніс Богові в жертву.
Для Господа почав він свято жить,
За Нього був готовий навіть вмерти.

Душпастирем невдовзі він стає,
Рятує тих, що збилися з дороги,
Любов свого серденька віддає,
Провадить свою паству він до Бога.

Отець Вінкентій – ангел, повний сил,
Розцвів, мов рання квіточка весною,
В невтомній праці додавав Бог сил.
Сіяв усмішкою завжди він неземною.

Та вище хмар думками він злітав,
Праці багато, встигнути все треба.
Спішив він жити, мріяв, планував…
В розквіті сил покликав Бог до Неба!

Дорога… Авто… Різкий скрип коліс…
Впав при дорозі, мов орел підбитий…
Зламались крила, чорна занавись…
Йому б ще жити! Хочеться так жити!!!

Застигла усмішка у нього на устах,
Отець Вінкентій спочиває в гробі.
Мій Боже, зі святими упокой
Ангела Божого у людській подобі.

Ясна Гора у Гошеві сія,
Сира земля прийняла його тіло,
Ликують Небо, ангели й земля,
Свята душа до Бога полетіла.

Джерело: CREDO

Італія: маліють пожертви на Церкву

Треба чесно визнати невдачу системи добровільного внеску вірних на утримання священиків. Так сказав генеральний секретар Конференції єпископату Італії.

Єпископ Нунціо Ґалантіно на зустрічі дієцезіальних інституцій утримання духовенства Італії, звернув увагу, що зменшилися призначені для цієї мети пожертви, які в Італії можна відраховувати від податків.

Секретар італійського єпископату вважає, що зменшення пожертв на Церкву пов'язане не виключно з нинішньою економічною кризою. Воно також означає, що в людях ослабло відчуття приналежності до Церкви, яку вони мають підтримувати зокрема через цю форму солідарності. Єпископ Ґалантіно заохотив дієцезіальні інституції утримання духовенства, аби акуратніше розпоряджалися наявними фондами, а також дбати про більшу прозорість і кращу продуктивність. ■

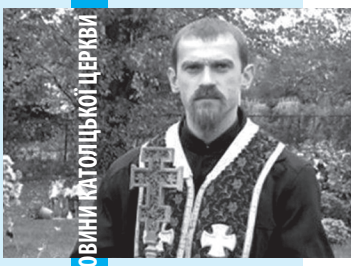

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Новий єпископ в УГКЦ

У четвер, 12 березня 2015 року, у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Франциск, надав свою згоду на канонічне обрання Синодом Єпископів УГКЦ Високопреподобного о. Теодора Мартинюка, СУ, дотеперішнього Ігумена Свято-Успенської Унівської Лаври, на служіння Єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівської архиєпархії УГКЦ, надаючи йому титулярний осідок Мопти.

Ієромонах Теодор (Тарас Мартинюк) народився 1 лютого 1974 р. у с. Дора (тепер – у складі м. Яремче), Івано-Франківської області. 7 липня 1993 р. вступив до Свято-Успенської Унівської Лаври Студійського Уставу. 28 серпня 1997 р. отримав малу схиму. 20 січня 2000 р. преосвященний єпископ Юліяном Ґбур висвятив д. Теодора на ієромонаха.

У 2001 р. у Люблінському Католицькому Університеті захистив магістерську дисертацію. У 1999 – 2001 роках брав участь у приготуванні документів до беатифікації мучеників УГКЦ.

З 2003 р. до 2005 р. був настоятелем Свято-Михайлівського монастиря Студійського Уставу у м. Львові. У 2008 р. захистив ліценціят зі східного канонічного права у Папському Східному Інституті. 1 лютого 2010 р. там же захистив докторську дисертацію. У 2010 р. обраний на п'ять років ігуменом Свято-Успенської Унівської Лаври. ■

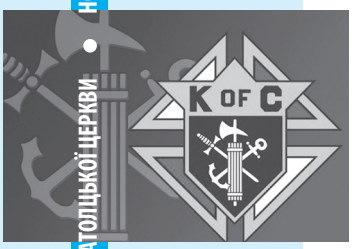

Джерело: Радіо Ватикан

«Лицарі Колумба» передадуть 400 тисяч доларів для постраждалих від війни в Україні

Фундація «Лицарів Колумба» у США повідомила, що відповідаючи на заклики до солідарності єпископів України, надає 400 тисяч доларів для постраждалих внаслідок війни в Україні. По 200 тисяч доларів отримають Блаженніший Святослав Шевчук, Глава УГКЦ, та Голова Єпископату РКЦ в Україні архиєпископ Мечислав Мокшицький.

«Занадто часто конфлікт в Україні обговорюється тільки з військової або геополітичної точки зору, в той час, коли найвразливіші прошарки населення – люди похилого віку, діти, убогі, хворі, сім'ї біженців – залишаються немов би невидимими для зовнішнього світу», – наголосив Верховний Лицар Карл Андерсон. Допомога «Лицарів Колумба» призначена для підтримки зусиль єпископів України, спрямованих на здійснення численних гуманітарних проектів, серед яких поміч бездомним дітям і біженцям, соціальний захист малозабезпечених сімей, відповідаючи тим самим на заклик Папи Франциска допомогти найбільш потребуючим. ■

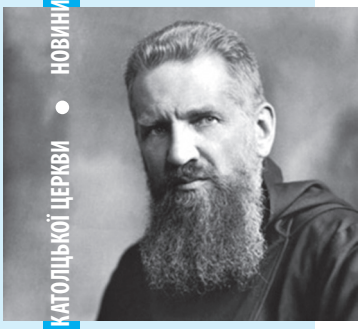

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Пророцтво митрополита Андрея Шептицького: Україна стане могутньою державою

Митрополит Андрей, уже будучи на смертному ложі, виголосив пророцтво щодо майбутнього України. Це був 1944 рік, якраз тоді, коли хвиля «червоного терору» залила Галичину. Тоді про незалежну Україну годі було говорити і мріяти. Так сказав Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у відеоблозі для «Живого ТБ», підкреслюючи, що це був момент «найбільшого національного розчарування».

Владика Андрей пророкував те, що Україна стане могутньою державою, не поступатиметься іншим високорозвиненим країнам. Мир, добробут, щастя, висока культура, взаємна любов і згода будуть панівними в майбутній Україні. Та для цього, за пророцтвом Митрополита, потрібно молитися, щоб Господь Бог і Мати Божа опікувалися нашим народом, який так багато витерпів.

На думку Блаженнішого Святослава, це пророцтво якраз про європейську Українську Державу. Тому, за його словами, нам важливо «вдивлятися сьогодні в майбутнє нашої оновленої країни очима надії митрополита Андрея». ■

Джерело: CREDO

День захисника України святкуватимуть на Покрову

Відтепер День захисника Вітчизни в Україні святкуватимуть 14 жовтня. За відповідний закон «Про внесення зміни до статті 73 Кодексу законів про працю України» проголосували 244 нардепи. Раніше Днем захисника Вітчизни вважалося 23 лютого – день радянської армії.

14 жовтня за юліанським календарем відзначають свято Покрову Пресвятої Богородиці.

Серед Богородичних свят воно належить до особливо шанованих в Україні. Його традиція бере свій початок ще від часів прийняття християнства. Впродовж віків вона набирала національного підтексту відповідно до суспільно-історичних обставин. Особливо шанованою була «Покрова» і за часів козаччини. Запорожці мали на Січі Покровську Церкву, від якої починали свої походи на ворогів. Зазначимо, Українська Повстанська Армія у 1947 р. проголосила день Покрову Пресвятої Богородиці своїм офіційним святом. ■

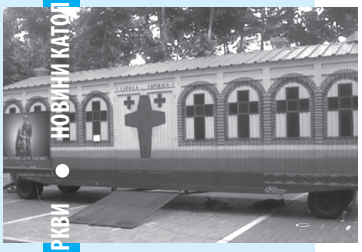

Джерело: CREDO

Храм на колесах

Отець Паскуаль ді Саверіо, OFM, в середині 70-х років приїхав як місіонер в Аргентину. Ось вже дванадцять років отець ді Саверіо служить у парафії невеликого аргентинського містечка Пуан неподалік від Буенос-Айреса. Він звернув увагу, що люди все менше ходять до церкви. Тепер діти так завантажені в школі, що в свій єдиний вихідний воліють піти в кіно або до торгового центру, щоб поспілкуватися та відпочити з друзями. Покоління людей середнього віку надто багато працює і теж все рідше заглядає до храму. Та й особи похилого віку не поспішають на недільну Месу, занадто багато серіалів по телевізору і всіляких клубів для літніх людей.

Одного разу францисканському священику прийшла ідея зробити такий намет на колесах, щоб перевозити його з місця на місце, не задовольняючись тільки святами і фестивалями. Почали шукати металеві конструкції, придумувати, як встановити цю споруду на колеса. А потім невтомному проповіднику приснився сон, після якого він вже точно знав, що робити. «А чому б нам не використовувати старий вантажний фургон? Так я подумав і пішов до свого друга, зварювальника, який допомагав мені зі створенням мобільної каплиці».

Більше десяти років цей храм на колесах переміщувався різними районами Пуана та в інших передмістях Буенос-Айреса. Безліч людей, що вже давно забули дорогу до церкви, знову зустріли тут Христа. Священик намагається не втрачати зв'язку з парафією, і щороку його мобільна каплиця стає своєрідною сценою для різдвяних і великодніх вистав. ■

СВЯТА ВЕРОНІКА ТА ІМПЕРАТОР ТІБЕРІЙ

Петро ШКРАБ'ЮК
(З книги "Сто кроків до Храму: невідоме про відоме")

У кожний страсний четвер перед Великоднем ми знову подумки переживаємо ті далекі події, коли Христа увінчували терновим вінцем і бичували. Про це, зокрема, вражаюче розповів фільм Мела Ґібсона "Страсті Христові".

У Велику П'ятницю Спасителя вели на Голготу. І знову ми уявляємо цей хресний шлях, і глум натовпу, і муки Христові, і Симона з Киринеї, який допоміг Ісусові нести хрест, і співчутливих жінок, які плакали, і

добросердну й відважну римлянку на ім'я Вероніка, яка в неусвідомленому пориві кинулась до Спасителя і своєю хусткою витерла його скривавлене обличчя...

Хто ж була ця Вероніка? Про неї не так уже й багато відомо, принаймні мені і, гадаю, численним нашим слухачам. І ось у старому журналі «Світло» за 1953 рік (лютий-квітень) читаю невелику повість «Свята Вероніка», яка захопила мене своїм несподіваним сюжетом і майже зримим відтворенням тих подій та психології тогочасних людей. Щоправда, часопис не вказував, хто автор цього талановитого твору, і тільки в п'ятій – останній – подачі було зазначено, що це Сельма Лаґерлеф. А Сельма Лаґерлеф – то славнозвісна шведська письменниця, лауреат Нобелівської премії за 1909 рік, член Шведської академії, – а, отже, їй можна довіряти. Коротко переповім суть цієї повісті, а перед тим кілька слів з історії Риму.

У час перебування Ісуса Христа на Землі імператором у Римі спершу був Октавіан Авґуст, знаний тим, що розправився і з убивцями Юлія Цезаря – Кассієм та Брутом, і зі своїми тимчасовими прибічниками, які, разом з Октавіаном, складали тріумвірат. Це були Лепід і Марк Антоній. Як знаємо, Марк Антоній закохався в єгипетську царицю Клеопатру, а після перемоги Октавіана наклав на себе руки; невдовзі це ж зробила Клеопатра. На початку цих міжусобиць загинув і славетний філософ Ціцерон, а не менш славний поет Овідій – але вже за правління Октавіана – був засланий до так званих варварів на береги Понту, як у ту пору називали Чорне море. Натомість у Римі й далі творив геніальний Вергілій, який обожествив Октавіана у блискучій поемі "Енеїда".

І Ціцерон, і Овідій, і Вергілій були сучасниками Ісуса. Як і Октавіан, який помер у 14 році після Різдва Христового. Імператором у віці п'ятдесят шість літ став його прийомний син Тіберій. Тіберій мав перед тим сина, любиму дружину, яка чекала на другу дитину, – але Октавіан постановив розлучити їх та одружити Тіберія зі своєю дочкою Юлією Старшою. Проте Тіберій її ненавидів, тим більше, що вона була розпусною. А коли одного разу побачив свою колишню дружину, то заплакав...

Одначе за тією сентиментальністю прозирав жорстокий, підступний і порочний характер. У 27 році, після тринадцятирічного правління імперією, Тіберій переселився з Риму на острів Капрі, де прожив ще десять літ у розгнузданій розпусті та інших негідних злочинах, внаслідок чого важко захворів, тіло його вкривалося виразками і смородом... Помер він – а точніше, його задушили – у березні 37 року у віці сімдесят вісім літ. І саме з цим похмурим імператором пов'язана зворушлива історія, яку розповіла класик шведської літератури Сельма Лаґерлеф.

Нянька Тіберія – Фаустина – через жорстокість імператора покинула його і три роки жила в Сабінських горах у хатині, де колись народилась. У хатині мешкало молоде подружжя, але воно гостинно прийняло колишню господиню цієї скромної оселі. Лишень зрідка Фаустина навідувалась до Риму – і тут довідалась, що за час її відсутності Тіберій захворів на проказу, страшно мучиться, а як його лікувати – не знали, бо ця хвороба в Римі і на Капрі була рідкісною.

Фаустина вирішила повернутися до свого вельможного, а тепер безсилого годуванця. Повернувшись на Капрі, відправила в Сабінські гори до молодого подружжя посланця з подякою за притулок та грошима. Посланець розповів про незнану хворобу цісаря. І тут же господар сказав, що таку саму хворобу мала його дружина – і ось тепер гарна, свіжа, здорова, у них народилось немовля... А зцілив її пророк з Назарету, дружина походить із тих місць, з Палестини, а там проказа – річ звична. Почувши обнадійливий звіт посланця, Фаустина негайно постановила їхати до

Палестини: спершу пливла кораблем, далі із своїм супутником Сульпіцієм добиралася конем. І от Єрусалим. Фаустина прибула саме в той момент, коли Ісуса вели на Голготу. Але вона не знала, що то Спаситель. Коли запитала одного з натовпу: хто це? – то їй відповіли, що це той, хто хотів бути царем.

Стоячи скраю бічної вулиці, Фаустина сумно гляділа на цю невеселу процесію, на засудженого з терновим вінцем на голові, який ледве волік хреста. Нарешті він упав; люди тиснулися ближче до нього, вояки шарпали й били. Проте піднятися він не міг – не мав сили. «Коли слуги піднесли тяжкий хрест, – пише Лаґерлеф, – тоді й засуджений дещо піднісся, і тепер Фаустина могла приглянутися ліпше його особі. Лице його було побите, напухле та облите кров'ю, що спливала з-під тернового вінка на голові, а довге волосся злипалося на його обличчі. Проте вираз лиця і його очі були повні маєстату, доброти і милосердя. Цей вид зробив на Фаустину велике враження, їй стало його жаль, і вона закликала: – Бідненький!.. Як жорстоко з тобою обходяться! – І підійшла ближче до нього.

Коли засуджений побачив її близько себе, піднісся вище і прикляк. Вона заплакала гірко над ним та обняла його за шию, як мати, що хоче обтерти дитині сльози з очей. Зняла біленьку хустину із своєї шиї та отерла нею сльози, піт і кров з його лиця. В тій хвилині слуги шарпнули його, він піднісся й почав іти».

Лаґерлеф пише, що Фаустина хотіла бігти за Ісусом, але зомліла і впала на руки Сульпіція... Аж потім добросердна жінка дізналася, що це був той пророк, якого вона шукала, що це був наш Спаситель... Коли вона розповідала потім про усе бачене й пережите Тіберію, той сказав, що то був злочинець; що він не надіявся ніякої помочі від нього, і це не на жарт розгнівало Фаустину: для чого ж він висилав її так далеко? Бо, відповів він, вона його одинокий друг, тож не міг відмовити. Тоді Фаустина вийняла і розклала перед імператором хустку, на якій відбилось обличчя Христа. Тіберій довго вдивлявся в нього, бачив краплі крові на чолі, бачив просякнуте кров'ю волосся й вуста. Він збагнув, що «це хтось більше, як людина». І, опускаючи голову дедалі нижче, він торкнувся хустки – з його очей бризнули сльози.

«Такий об'яв жалю й любові до пророка, – пише Лаґерлеф, – налякав Фаустину: вона почала вже жалувати, що показала Тиберієві свою хустину з образом, і хотіла забрати хустину з-перед очей цісаря. Та тут цісар підніс голову і випростався. Що за диво? Лице Тиберія було чисте й свіже та не мало ні сліду ран, якими ще перед хвилиною було покрите. Також зникла проказа з цілого тіла цісаря».

Он що нам розповіла у своїй повісті шведська письменниця Сельма Лаґерлеф. Вона написала, що після зцілення Тіберій звелів привезти на Капрі учнів Ісуса – і вони проповідували Христову науку. Сама ж Фаустина охрестилась і отримала нове ім'я Вероніка. Воно означає: Правдивий образ. Щоправда, ні видатний римський історик Таціт у своїх «Анналах», ні Светоній у книзі «Життя дванадцяти цезарів» про цей випадок із Тіберієм не згадують. Очевидно, Лаґерлеф користувалася іншими джерелами, мені поки що незнаними.

Щодо подальшої долі хустки Вероніки, то, як передає нам усна традиція, св. Петро порадив передати реліквію побожному римському чоловікові Климентієві, якого апостол висвятив на єпископа, і він потім – у 88 році – став четвертим Папою. За правління Траяна Климент був засланий в Херсонес (слов'янська назва – Корсунь) у Криму, де й загинув. Натомість хустку зберігали інші Римські Папи. Сьогодні вона знаходиться в базиліці св. Петра в Римі. У Велику П'ятницю, як і кожного року, її виставляють для пошанування, або, як говорять духовні особи, почитання. ■

МАРІЯ-ВІКТОРІЯ ДОВІРИЛАСЬ БОГОВІ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

У гірській живописній місцевості Португалії проживала разом з матір'ю, сестрою та її чоловіком хвора Марія-Вікторія. Втративши ноги і руки, вона, з глибокою вірою і в любові до Господа Бога, мужньо боролась за своє існування. До неї часто навідувались журналісти, письменники і духовні особи.

У свій час, в 2008 році, Марію-Вікторію відвідав о. Тадей Баневський, місіонер з Польщі, який виконував душпастирську працю в Іспанії. Під час довгої розмови Марія-Вікторія розказала отцеві про свій життєвий шлях, повний драматизму, терпінь і страждань.

Її сім'я проживала в Анголі. Молода дівчина ніколи не думала, що її спіткає страшна хвороба – один з різновидів поліартриту (poliatrite nudosa). П'ятнадцятий свій День народження вона зустріла у лікарні, переживаючи найтрагічніші хвилини юного життя. Можна тільки уявити собі, що пережила невинна дівчина під час випробування її фізичних і духовних сил.

Коли вона відчула дуже сильний біль у правому плечі, то помітила, як їй вся рука розпухла, а на передпліччі відкрилася глибока рана, що не заживала. Біль посилювався з кожним днем і ставав нестерпним. Вночі, щоб не заважати іншим, хвора вставала з ліжка і сідала на стілець. Тоді біль дещо вщухав, бо рука висіла і не торкалася ліжка, це були повні страждань муки безсонних ночей. Хірургічні очищення рани не давали полегшення, а навпаки додавали страждань. Її охоплював страх, і вона, нарікаючи на свою долю, бажала одного – померти, щоб не терпіти таких мук. Її давали знеболюючі препарати, але це допомагало тільки на деякий час, а потім знову наставали нестерпні болі.

Марія-Вікторія малює свої картини.

Лікарі вирішили дівчину перевезти в одну з найкращих лікарень Йоганнесбурга у Південній Африці. Тоді до болю фізичного додався ще біль розлуки з батьками, рідними і друзями. Тут вона відчувала себе самотньою і не могла ні з ким говорити, бо ніхто не знав португальської мови. З лікарями і медсестрами вона розмовляла через перекладачів, сумувала за сім'єю, за рідними. Христос, як її здавалось, також не був близько, не знала, як до нього звертатися і як молитися.

Три роки Марія-Вікторія перебувала в лікарні. Найкращі лікарі робили все, що могли, щоб уникнути ампутації. Однак всі старання виявилися марними. Маючи вісімнадцять років, вона залишилась без правої руки, яку ампутували до самого плеча. Прокинувшись після наркозу, усвідомила, що руки нема. Гірко плакала, переживала, тоді її знову перевезли в Анголу. Тут хоч трохи її було краще, бо поруч були рідні та знайомі.

Хвороба швидко розвивалася, і Марія-Вікторія залишилася в лікарні. В двадцять один рік у неї ампутували праву ногу, в двадцять три – ліву, а в двадцять п'ять – ліку руку. Через кожних два роки була ампутація кінцівок. Вона була зломлена, розчавлена страшними болями і відчаєм. У неї виник душевний бунт проти Бога. Хоч вона не була дуже віруючою, але стала у всьому дорікати Богові і звинувачувала Його у своїй трагедії, що Він є причиною нещасливої її долі.

«Господи, що я Тобі зробила, який гріх скоїла, що Ти так тяжко мене караєш і випробовуєш? За що відняли у мене руки і ноги? Чому? Чому так трапилось зі мною, адже я не відчуваю тяжкого гріха на своїй совісті?» – думками шемрала і навіть вголос говорила нещасна каліка.

Одного разу для Марії-Вікторії настав критичний час. У неї вже не було рук, щоб хоч діткнутися до свого обличчя, і ніг, щоб стати на землю. Христові руки і ноги прибили до хреста, а її руки і ноги відняли хірургічним способом. В розпачі вирішила заподіяти собі смерть. До цього Вікторія добре підготувалась. Але коли мала вже здійснити свій намір, раптом відчула душею таємничий голос:

«Не роби цього, Я з тобою і люблю тебе!» В цей час, як ніколи, вона відчула присутність Бога і якийсь дивний спокій. В цю мить Вікторія усвідомила, що Бог не покинув її, що Він насправді любить її, що її терпіння є милі Богові. З цього часу у неї не було вже такого відчаю, хоч часто плакала і жалілась Богові, що не може нічого робити і є тягарем для своїх родичів і близьких.

Вікторія відчула потяг до молитви і ревно стала молитися. Її огорнув спокій. Своє каліцтво сприймала, як Божу волю. Вона часто розмовляє у молитві з Пресвятою Дівою Марією і просить у неї допомоги, щоб не нарікати на терпіння, на незручності. Під впливом молитви у неї ожила віра і любов до Бога. Тільки на Нього тепер надіялась. Її стала проймати радість, незважаючи на тяжкі страждання. Вікторія відкидає і не хоче згадувати страшні хвилини свого життя, які довелось їй пережити підчас ампутацій. І в цьому вона відчуває могутню силу молитви.

Саме молитва допомагає Вікторії у тяжких хвилинах нести свій хрест. Молитва допомагає поборювати тугу і небажання жити. Її відвідують також хворі, нещасні, вона їх підтримує на дусі й усміхається їм. Її усмішка вселяє у хворих надію на оздоровлення і підтримку у терпіннях. З усмішкою Вікторія говорить: «Пам'ятайте, друзі мої, справжній герой це той, хто може володіти собою, терпляче переносити удари долі і з покірною душею нести свій хрест. Моя молитва була б недостатньою, коли б за мене не молилися мої рідні та знайомі, а особливо духовні особи».

Бути в присутності Бога це означає відкрити йому своє серце, щоб Він жив і діяв у ньому. Така присутність приносить лише радість і зменшує біль. Про це можна багато говорити, але як практично відчути батьківську Божу любов? Тут не можна обійтись без Божої ласки. Коли Бог дає нам терпіння, то Він кличе нас до єдності з Ним. У своїх терпіннях в єдності з Богом людина може витримати всі життєві випробування і через віру й любов змінювати цей світ. Ісус Христос закликає в кожному часі до такої єдності: «Прийдіть до мене, всі втомлені й обтяжені, і я облегшу вас» (Мт. 11:28). Та найкраще єдність з Ісусом можна відчути через постійний захист Пречистої Діви Марії, котра завжди заступається за нас

Отець Тадей Баневський розмовляє з Вікторією.

і в кожній хвилині може нам прийти на допомогу, потішити нас. Так Вона піклується про наше спасіння.

Від щирого серця Вікторія дякувала Богові своїми словами: «Я дякую Тобі Господи, за те, що допомагаєш мені витримати страждання, щоб я більше не виступаю проти Тебе, хоч усвідомлюю, що вже більше ходити не зможу, не зможу робити щось своїми руками, бо їх немає… Я вдячна Тобі, Господи, за те, що в ці хвилини, коли я попала у відчай і зневірилась у Твоєму існуванні і в Твоєму Милосерді й доброті, Ти не відкинув мене і завжди був поруч зі мною. Підтримуючи і потішаючи мене, Ти, Господи, у невичерпаній тузі стримав мене від самогубства. Дякую Тобі, Господи, за те, що весь час освітлюєш мій розум і зміцнюєш мене, без Твоєї допомоги я б не змогла жити у таких труднощах ні одного дня».

Після ампутації рук і ніг Вікторію стали відвідувати не тільки родичі та знайомі, але й ті, що цікавились її способом життя. Про неї писали в часописах і говорили по радіо. Вона стала відомою особою. По-різному ставилися до неї відвідувачі. Були випадки, коли приходили, здивовані, з жалем, хрестились, кажучи:

– О Господи, що з вами сталось? Як це все ви переживаєте? Звідки у вас береться стільки мужності?

Вікторії приходилось у різний спосіб відповідати на запитання, хоч не завжди вона могла задовільнити їхню цікавість та стурбованість.

Були такі, що голосили тривожно і це дратувало нещасну хвору, наприклад:

– Ой, йой! Які ви нещасні! Ах! Який жах! Чим же ви їсте?

Вікторія незадоволено тут же відповідала неспокійним голосом:

– Їм же ротом, а чим же мені їсти?

Пізніше Вікторію запрошували декілька разів на телебачення, де вона виступала, розказуючи, звідки береться у неї сила витривалості в терпіннях. Вона стала відомою по всій Португалії, адже, виступаючи по телебачен-

ню, Вікторія зверталась до хворих, до неповносправних і давала їм добрі поради. До неї стали телефонувати різні люди, просили для себе якихось порад, а також молитви.

Нещасна Вікторія відчула, наскільки вона потрібна людям, бо багато відчували силу її молитви. Багато людей стали приїжджати до неї, щоб зустрітися, побачитись з нею, поговорити і набратися сили й витривалості у власних стражданнях. Потішаючи їх, вона говорила:

– Я обіцяю молитися за вас. Якщо будемо разом молитися, то це буде велика сила для Ісуса Христа в боротьбі проти диявола. Ісус терпить разом з нами у нашому слабенькому тілі, і тоді ми беремо з Ним участь у відкуплені людства від гріхів. Ось у цьому наша сила.

Люди, які побували у Вікторії, поверталися до дому підбадьоренні духом, віднайшовши надію у своєму житті. Вони у ній побачили людину, яка віддалась повністю на волю Божу. Це їх підносило на дусі. Побачивши Вікторію, її жахливе каліцтво, відвідувачі подивляли її спокій і радість, зі сльозами дякували їй.

У кімнаті, де мешкала Вікторія, на стінах було багато картин із зображенням квітів, які вона особисто намалювала пензликом, тримаючи його устами. Таким способом зображувала найбільшу красу Божу у Його творінні під час цвітіння різних рослин. «Гляньте на лілеї, які ростуть, не працюють і не прядуть, а кажу вам, що навіть Соломон у своїй славі не вдягався так, як одна з них» (Лк. 12:27). Вона признавалась перед людьми, які відвідували її:

– Коли я у свій час навчалася у школі і в мене були здорові руки, я не могла намалювати жодної квітки – не мала здібностей, а тепер малюю, і то дуже багато.

Люди охоче купували картини, які малювала Вікторія. А для неї було великою радістю щось дарувати іншим.

Людина, поєднана з Богом, навіть у стражданнях відчуває спокій і радість, бо джерелом справжньої радості і спокою є сам Бог. Вікторія всім говорила про це і навіть навчала, щоб усі повірили в Бога всім серцем і безмежно довірялись Йому, жертвували Йому свої страждання. Вона завжди повторювала:

– Тільки глибоко віруюча людина, та, що молиться всім серцем, зможе перетерпіти страждання, зможе їх поєднувати зі стражданнями Христа. Жертвуйте свої терпіння Отцю Небесному за гріхи свої і своїх близьких, а також можна їх жертвувати в намірі святої Церкви. Господь Бог дає нам стільки болю і страждань, скільки ми можемо їх перенести.

Під час зустрічі з духовним отцем, Марія-Вікторія говорила:

– Я раджу всім людям, які страждають, не падати духом під час тяжких випробувань. Постійно кажу їм, щоб вони просили Господа Бога, щоб дав їм силу нести свій хрест. Пам'ятайте, кажу їм, що найбільш надійною дорогою до неба є дорога, якою ми йдемо, несучи свій хрест, хрест, який ми повинні нести, бо саме через нього Христос спас світ. Читайте Святе Письмо та інші релігійні книги, а також моліться. А коли пізнаєте всім серцем Бога, то ви полюбите його і ніколи не будете бунтуватися і виступати проти Нього, як це відбувалось зі мною.

Шановний читачу, мені невідомо, як склалась доля Вікторії на сьогоднішній час, бо минуло вже сім років, як про неї повідомив часопис «Любіть одне одного». Коли я довідався про мужню Марію-Вікторію, прочитавши інтерв'ю о. Тадея, то вирішив поділитися своїми враженнями з тобою.

Щастя людини залежить від її співдії з Богом. Якщо ми знаходимось у Божій ласці, то в кожному часі у своїх щоденних терпіннях відчуємо близькість Ісуса Христа, Який нас заспокоює і дає полегшення. Навіть більше, ми можемо також стати апостолами у поширенні Його святої віри серед рідних, близьких, знайомих і всіх людей доброї волі. Марія-Вікторія не втратила надії на Боже Милосердя і полюбила Бога у своїх ближніх. ■

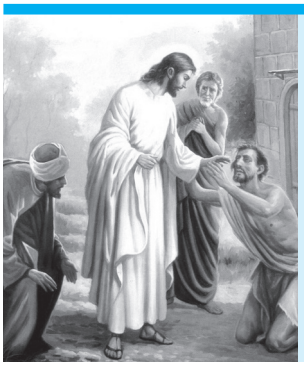

МОЛИТВА У ТЕРПІННІ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в наміреннях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє наміреннях).
Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ВИЗВОЛЕННЯ НАШИХ ПРАРОДИЧІВ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Дорогі хворі брати і сестри, під час Великодніх свят пригадаймо собі, що першими, кого воскресив Ісус Христос своїм Воскресінням, були наші прародичі Адам і Єва.

У Старому Завіті у Книзі Буття читаємо про створіння наших прародичів Адама і Єви. Згідно з наукою Церкви перші люди були покликані Богом до існування. Вони були найдосконалішими сотвореннями і на землі втішалися любов'ю свого Творця. Їхні тіла не підлягали ні болю, ні терпінням, ні смерті. У них не було ненависті, злоби, гніву. Рай був для них радістю, і любов наповнювала їх серця. Розум їх був світлий, а їхня воля була схильна до добра і в ніякому разі до зла. Вони жили в стані невинності.

Причиною гріха й падіння Адама і Єви став сатана. «З усіх же польових звірів, що їх створив Господь Бог, найхитріший був змій. Він сказав до жінки: Чи справді Господь Бог велів вам не їсти ні з якого дерева, що в саді? Жінка відповіла змієві: «Нам дозволено їсти плоди з дерев, що в саді. Тільки плід з дерева, що посеред саду, Бог наказав нам: Не їжте його, ані не доторкайтесь, а то помрете». І сказав змій до жінки: «Ні, напевно не помрете! Бо знає Бог, що коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете як Бог, що знає добро й зло» (Бут. 3:1-5).

Скуштувавши плід із забороненого дерева, прародичі відкинули послух Богові, а послухали сатану. Відвернулися від Бога, а звернулися до сатани. Переступивши заповідь Божу, Адам і Єва, втратили дари, які мали в раю. Але Бог у своєму милосерді обіцяє їм Спасителя, бо після вигнання Адама і

Єви з раю Він «поставив від сходу Херувима з полум'яним миготливим мечем, щоб стерегти дорогу до дерева життя» (Бут. 3:24).

Багато років минуло. Адам і Єва повмирали й перебували у «підземному світі», що називають Адом або Шеолом. «Вони були позбавленні бачення Господа Бога, хоч це місце святе і туди зійшов померлий Христос. Всі душі, що там перебували, очікували на Відкуплення. Їхня доля неоднакова. Душі які очікували свого Визволителя на лоні Авраама, Христос визволив, коли зійшов у ад. Ісус зійшов до аду не для того, щоб визволити з нього проклятих, чи знищити ад проклятих, а щоб визволити праведних, які передували Йому» (ККЦ, 663).

Адам і Єва, вчинивши первородний гріх, бажали перепросити Бога за свою провину, але цього зробити не змогли, і не мали прощення. Лише коли Христос страждав, терпів і помер на хресті, вони скористались Його плодами, і своїм воскресінням Христос їх знову вводить у Небесне Царство.

Христос зійшов у глибину смерті, щоб померлі почули голос Сина Божого, а почувши, – ожили (пор. Ів. 5:25). Ісус, «Творець життя» (Ді. 3,15), помер, «щоб смертю знищити того, хто мав владу смерті, тобто диявола, і визволити тих, що їх страх смерті все життя тримав у рабстві» (Євр. 2:14-15). Від того часу Воскреслий Христос має «ключі смерті й аду» (Од. 1,18), і «перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі й під землею» (Фил. 2:10, ККЦ, 635).

Божий Син іде в ад і шукає тих, що сидять у темряві й тіні смерті, Він іде, щоб урятувати від болів невільника Адама, а з ним – невільницю Єву. Ісус Христос є для них Богом, а одночасно є їхнім Сином. Він каже їм: «Пробудися, ти, що спиш, бо Я не створив тебе, щоб ти був тут, закутий у ланцюги в аді. Встань із мертвих, бо Я є життя мертвих», – читаємо у стародавній проповіді на Велику Суботу. Ісус Христос відчинив двері до неба. У цьому є велич Його Відкуплення.

Дорогі хворі, роздумаймо над тим, яку високу ціну заплатив Господь за Відкуплення всього людського роду, починаючи від наших прародичів Адама і Єви. Скільки треба було Христові страждати, терпіти і на кінець померти на хресті, щоб людям відкрити небо, простити їм всі гріхи, навіть найменші, як це ми співаємо у тропарі: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим що в гробах, життя дарував». Подякуймо Ісусові, що і нам дарував життя вічне. ■

СВІТЛО ХРИСТОВЕ

Дорогі хворі, розважмо події Великодня зі сторони звичайного людського життя в Єрусалимі.

Субота. Свято Пасхи. Тіло Христове лежить у гробі. У Єрусалимі досить спокійно. Вчора розіп'яли Христа і з Ним двох розбійників. Про це всюди говорять, про дії первосвящеників, Пилата, Ірода, воїнів і всіх людей, причетних до розп'яття. Прихильники Ісуса розгублені, і навіть апостоли не розуміють, чого очікують, а дехто з них, забувши слова Ісуса про Воскресіння, думає, що все закінчилось, Жінки, які бачили смерть Ісуса і

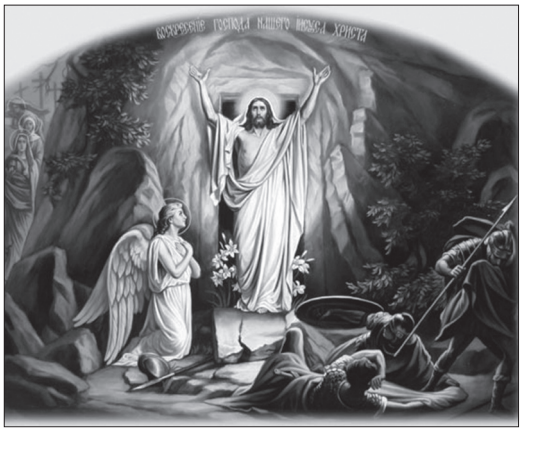

хоронили його, думають зі страхом, як виконати свій обов'язок, щоб намастити пахучими олійками скатоване мертве тіло. І в цю ніч сон їх не бере, адже ж, як тільки зійде сонечко, вони вже будуть біля гробу Спасителя. Ніч наповнена по вінця близькістю і любов'ю Господа Бога. Та цей тяжкий камінь біля гробу Ісуса лежить на їх серці.

Чи заспокоїлись первосвященики, книжники, фарисеї, що їм говорить совість? «Нарешті позбулися Галилейця з Назарету. Задум виконали вдало, навіть Пилат їх підтримав, коли всі одноголосно закричали: «Розіпни, розіпни…» А що далі? А якщо тіло Ісуса викрадуть Його учні і скажуть, що він воскрес, як тут поступити? А якщо справді воскресне? Та ми зробили все відповідно до законів, і тепер можна спокійно спати. Пилат шукав, як би Його відпустити, але наш голос був переконливіший. Крім нього, ще є кесар, і ми б донесли йому всю правду, тому він так швидко злякався. А тепер є сторожа, досвідчені воїни. Навіть якщо би цей галилеєць піднявся з гробу, вони його тут же проколять списами чи мечами. Ми все зробили, щоб ця справа пішла в забуття.

Про розп'яття Ісуса Христа всі знали, бо свято Пасхи об'єднувало всіх ізраїльтян. Всі сходились до Єрусалиму, і до найменших подробиць їм були знайомі події, що відбувалися у краю, та в цілому на той час знаному світі.

Багато колишніх хворих, калік згадували, як Ісус їх оздоровляв, як на душі ставало легко, коли говорив Він: «Відпускаються тобі гріхи», «Іди і більше не гріши», «Нехай станеться за вашою вірою», «Бадьорися, дочко! Віра твоя спасла тебе», «Істинно кажу вам: ні в кого в Ізраїлі я не найшов такої віри»…

– За що Його розп'яли? – запитували вони себе. Кажуть, що навіть на хресті Він усім простив, сказавши: «Отче відпусти їм, бо не знають, що роблять» (Лк. 23:34).

Що б людина не робила, та Воскресіння Христа неможливо було навіть на хвилину зупинити. Як сонце виходить з-за обрію, і зникає темрява, так і Христос устав з гробу, і світло Його опромінило світ.

Настав Великий день нового тижня. Боже Світло засіяло, зникла темрява, життя перемогло смерть.

Почуймо голос Ісуса: «Для тебе я помирав, для тебе я воскрес із мертвих, щоб бути з тобою!» Нехай ці слова нагадують нам під час Світлого тижня і кожен день у нашому житті, що Христос нас відкупив високою ціною своєї Крові, терпіннями і смертю на хресті. Воскресіння Христа зливає Боже світло на ціле наше життя, на таємницю нашої смерті, на таємницю нашої хвороби, праці й усякого терпіння. Нехай наша радість буде щораз більшою, глибшою, такою, що наповнює змістом життя.

Воскресіння Христове є ознакою, щоб ми могли повірити, що останнє слово належить Богові, що терпіння має великий сенс для нашого спасіння, що любов є сильніша від смерті.

Дорогі хворі і терплячі! Нехай воскреслий Христос стане посеред нас, як відвідав Він своїх апостолів, і дасть нашим серцям свій мир і спокій. А ми, відчувши Його любов і силу Воскресіння, поділімся взаємно та з іншими тою радістю, що Христос воскрес, переміг смерть. Нехай ця радість нас зворушує кожного дня.

Втішаймося і веселімося, що наш Господь живе! Ця віра повинна нас зміцнювати в єдності і в молитві – всіх нас, здорових і хворих, щасливих і нещасливих, особливо у такі важкі дні випробувань для нашого народу, коли йде зловісна війна, яку веде агресор проти нашої незалежності.

Нехай наш Спаситель сьогодні увійде до кожної родини, щоб ми могли доторкнутися своїми серцями до Його люблячого Серця і помолитися за наш багатостраждальний народ. ■

ВІДВІДИНИ

Вздовж річки довгою смугою аж до самих гір розтягнулось підгірське село, в якому проживав Антось. Так його прозивали люди. За тиху і покірну вдачу всі його у селі шанували. Не був він балакучий, але як щось сказав, то його слова брали до уваги, бо кожне слово, як дзвін, щось до серця промовляло.

Дітей, а їх було троє, Антось повідпускав, і на старість залишився сам, як палець.

Не нарікав він на дітей і завжди говорив:

– Мої діти дуже добрі. То не їх вина, що вони мене залишили, такий час настав.

Коли молодша дочка прощалась із батьком в присутності брата, що забирав її до міста, де він проживав, то Антось від щирого серця промовив:

– Діти, я вже якось сам буду доживати свій вік, а вам бажаю щасливої долі. Нехай Пан Бог береже вас на кожному кроці, не забувайте Його. Можете забути навіть мене, але Пана Бога ніколи не забувайте, прошу вас.

Минали роки Антось, як міг, так доживав свої роки. Найбільшою радістю для нього було, коли хтось із рідних приїжджав до нього: дочка, син, зяті, невістка, а потім внуки, котрі завжди веселили його душу, як приїжджали до села. Кожної п'ятниці або суботи виходив на автобусну зупинку з чорним песиком і радий був зустріти дорогих гостей.

Наближалися Великодні свята, та Антося не було на автобусній зупинці. Люди цього не помічали, всі були зайняті своїми справами. Антось не тільки в селі не показувався, але навіть з хати на подвір'я не міг вийти. В кімнаті було холодно, а він понакривався, ковдрами й лежав біля вікна і виглядав, чи не йде хто до хати. Поруч сидів його вірний друг чорний песик.

У Велику Суботу прийшли відвідати Антося сестриці з церковної парафії. Ще в Квітну неділю духовний отець просив своїх парафіян, щоб усіх хворих, старших, одиноких вони відвідали з нагоди Воскресіння Христового. Постукавши у двері, увійшли до хати і привіталися:

– Христос воскрес!

– Воістину воскрес! – відповів Антось, – а я думав, що це моя Ганнуся, але добре, що ви прийшли, дякую…

На столі лежали шматки сухого хліба і вода у великій мисці, в якій він розмочував сухарі.

Жіночки тут же вирішили розтопити грубу і дещо зготовити Антосеві.

– Не треба, не треба, я вже якось … – не договоривши закашлявся.

Поки жінки робили порядок, до хати увійшли Ганна з дочкою. Антось зрадів, підвівся з ліжка і став тут же розпитувати дочку і внуку. Найперше запитав:

– А ви вже шлюб взяли? Думаю, що скоро помру, то прийдеться за вас відповідати перед Богом.

– Не взяли, бо Петра не можемо впросити. Ось я вас заберу з собою, підлікую, і будете з ним говорити, – відповіла Ганя батькові.

А на другий день Великодніх свят Ганя з Антосем виїхали до міста. І, як не дивно, через тиждень Ганя з Петром взяли у церкві шлюб. Антось підлікувався й на літо приїхав до своєї господи. Всім говорив:

– Всюди добре, але вдома найкраще. ■

СПРАЦЬОВАНІ РУКИ

Священик сповідав одного старшого чоловіка. Після св. Причастя, сповідник сказав до хворого:

– Прошу добродія, можете бути спокійними, бо ви свого життя не змарнували, про це свідчать ваші спрацьовані руки.

Хворий чоловік задумався і поволі відповів:

– Це правда, що у своєму житті досить багато я працював, але не знаю і боюся сказати, чи я зробив щось доброго для Господа Бога. ■

Висловлювання св. Івана-Павла II

«Ось я Господня Слугиня: нехай зі мною станеться по Твоєму слову!» (Лк. 1:38) – це слова, які Марія відповіла стількома людськими устами. Часом висушеними гарячкою, виснаженими терпіннями, часом близькими до розпачу. Ці слова, які залишаються єдиним блиском життя, нехай для вас стануть повним світлом Вашої важкої дороги».

(Св. Іван Павло II, 04.06.1979 р.)

* * *

Христос воскрес! Лунають дзвони,
Святять паски, радіє світ.
Христос воскрес! На Україні
Зацвів Калини рясно цвіт.

Христос воскрес! Радіють люди.
Вже в ніч до церви хтось спішить
Христос воскрес! Співають всюди.
А тут війна – серце болить.

Христос воскрес! По телефону
Говорить мати до синів.
Христос воскрес! За Україну
Сльоза котилась по скроні.

Христос воскрес! З журбою в серці
Іде із цвинтаря вдова.
Христос воскрес! З свого віконця
Бабуся внука вигляда.

Христос воскрес! Ходім до храму,
Де ми зустрінемось з Христом.
Христос воскрес! Гаївки давні,
Там заспіваємо разом.

Христос воскрес! Наша надія,
Всміхнеться доленька свята.
Христос воскрес! За нас Марія
Благає Бога, Пресвята.

Христос воскрес! Моліться люди,
Щоб мир був, спокій на землі.
Христос воскрес! Хай єдність буде
На Україні по всі дні!

Христос Воскрес! Вітай всіх всюди!
Хай радість ввійде до сердець!
Христос Воскрес! Надійтесь, люди!
Бо Боже Царство – наш вінець!

О. РОМАН КІСІЛЬ – СВЯЩЕНИК З ЛЮБЛЯЧИМ СЕРЦЕМ

Немає ще двох років, як на нашій парафії (с. Підгір'я, Золочівський р-н, Львівська обл.) служить чудовий священик о. Роман Кісіль. Для усіх нас, парафіян, – це великий дарунок від Бога. Повний жертовності та молитви отець докладає чимало зусиль для розбудови храму як ззовні, так і зсередини – живої Церкви Христової, яку становлять усі вірні.

О. Роман у своєму покликанні – побожний, скромний, добрий і чуйний священик, який завжди готовий вислухати кожного зокрема. З милою усмішкою проповідує Боже Слово, живе сьогоднішнім днем і так вчить робити й нас. Прикладом своєї любові й лагідності до нас вчить, щоб ми ні обмовою, ні злим осудом ніколи не принижували чужу гідність, а навпаки за будь яких обставин обороняли добре ім'я наших ближніх. Своїми змістовними науками о. Роман закликає нас до терпеливості в терпіннях і покладатися лише на Бога, бо це істинний шлях для вибраних Богом душ. О. Роман своєю послушністю і покорою завоював авторитет не лише парафіян, але й гостей храму.

Ми всі його дуже любимо за велике любляче серце, яке, надіємося, довго огортатиме любов'ю наші серця. Всі разом складаємо щиру подяку о. Роману і його сім'ї на многії літа! ■

З повагою та великою вдячністю,
Парафіяни церкви Преображення ГНІХ,
с. Підгір'я

ВІТАЄМО З 85-РІЧЧЯМ КИЙ МОТРОНУ ГРИГОРІВНУ

Ми дякуєм Богу, що Ви у нас є,
Хай силу й здоров'я він Вам дає,
Хай Матір Божа Вас охороняє,
Молитва до неба сьогодні злітає
На многії щасливії і благії літа!

Вітаємо найріднішу у світі матусю, дорогеньку бабусю і прабабусю Кий Мотрону Григорівну із села Жеребки Підволочиського району Тернопільської області із щедрим ужинком літ – з 85-річчям, яке відсвяткувала вона 18 березня 2015 року.

Пропливає долі неспокійна річка, а за нею – роки-журавлі, ось і загорілась 85-та свічка у Вас на ювілейному столі. Вже діти дорослі і внуки ростуть, а серце таке ж неспокійне і досі, і руки спочинку ніяк не знайдуть. Від кожного з нас, хто далеко хто близько, спасибі за все і вклоняємось низько, щоб квітами вкрилась життєва дорога, щоб щоденна ласка була від Бога. Щоб усіх внучаток встигли одружити й благословити правнуків у світ, дай Боже Вам прожити многа літ. Спасибі, матусю, спасибі, рідненька, за те що теплом зігріваєте нас. За те, що в щасливу і скрутну хвилину ми можемо серцем схилитись до Вас. Спасибі, матусю, за ночі безсонні, за лагідність серця, за хліб на столі, за те, що зростили, за те, що навчили, за все, найдорожча, уклін до землі. Матусю, бабусю, Ви наша єдина, Вас щиро вітає вся наша родина. І діти й онуки Вам, дорогенька, шлють щирий уклін від серця, рідненька. Дай Боже Вам жити і горя не знати, щоб 100 літ щасливо із нами стрічати. ■

З повагою та любов'ю,
дочка та син із сім'ями, онуки, правнуки.

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Дорога редакціє журналу «Місіонар», з вашою допомогою хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, Святому Йосифу, Святому Юді-Тадею, святому Антонію Падевському за вислухані молитви. Журналу «Місіонар» щиро вдячна за можливість написати подяку.

З повагою Ольга,
м. Чортків, Тернопільська обл.

Шановна редакціє хочу через часопис МІСІОНАР скласти подяку Господу Богу Пречистій Діві Марії, а особливо святому Юді-Тадею за вислухані молитви. Я просила святого Тадея вислухати моє прохання, твердо вірила і надіялась, що Він мені допоможе, пообіцяла в разі допомоги написати про одержану ласку. Я закликаю всіх звертатись до цього святого зі щирими молитвами та із великою вірою, і ви будете вислухані.

Марія, Львівська обл., Миколаївський р-н.

Дорога редакціє «Місіонаря», з Вашою допомогою хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, Антонію Падевському, святому Юді-Тадею за всі вислухані молитви, за всі ласки, які отримали ми з чоловіком.

Щиро Вам дякую!
З повагою Інна, Івано-Франківська обл.

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря», на сторінках вашого журналу хочу висловити щиру подяку за вислухані молитви Господу Богу, нашому Спасителю Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, Божому Милосердю, Чудотворній іконі Матері Божої Чернівецької («Надія безнадійних»).

У моєї доньки були проблеми зі здоров'ям, і я молилась до всіх святих, а найбільше до Чернівецької Матері Божої – «Надії безнадійних», і Бог змилувався – дочка народила гарну дитинку на свято Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці. А ще перепрошую, що так довго не писала подяки, хоч обіцяла це зробити. Віддаю Господу Богу низький поклін, честь і славу.

З вдячністю,
Марія, м. Червоноград, Львівська обл.

На сторінках журналу «Місіонар» хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею і всім святим за вислухані молитви, за оздоровлення моєї мами та мого чоловіка, за те, що син і дочка вступили до вишів і успішно склали екзамени зимової сесії. Я дякую Тобі, мій Боже, за все те, що маю я, за всі ласки видимі і невидимі для мене і за тих людей, що оточують мене. Хочу перепросити апостола Юду-Тадея, до якого молюся завжди у важких обставинах життя і у хвилини розпачу, за те, що так довго зволікала з виконанням обіцянки написати свідчення про вислухані молитви.

Дорогі читачі,
усіх прошу щиро молитися за мир і спокій в Україні.
Леся, с. Ремезівці, Золочівський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу !

Хочу висловити через ваш журнал подяку за вислухані молитви, а саме святому Юді Тадею, св. Хосе Марії Ескріві, св. Експедитові, св. Антонію, св. Герарду, св. Риті з Касії і всім святим, до яких заносив молитви, щира подяка і свідчення про допомогу у вирішенні дуже важкої проблеми у житті! Нехай слава про цих святих шириться по всьому світу, а кількість почитателів кожного дня зростає!

В молитві Ваш постійний читач
Михайло

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 16.04.2015 та отримайте ПРИЗ!

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

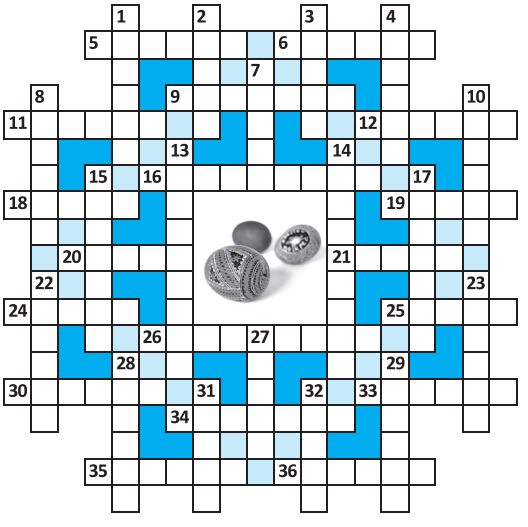

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Пісня на честь святого чи празника, що передає короткий зміст свята. 6. Була ж третя …, коли вони розіп'яли його. 9. Цар, який уславився мудрістю. 11. День, коли Ісус Христос установив Пресвяту Євхаристію на Тайній вечері. 12. Син царя Соломона, перший юдейський цар. 16. Ось так, так сіють мак і петрушку, й … (гаївка). 18. Хто похоронив тіло Ісуса? 19. Канонічна книга Старого Завіту, навчання, як жити за законом в мудрості й Богопочитанні. 20. Відома львівська писанкарка пані Марія …. 21. Якже настав …, усі первосвященики і старші народу скликали раду на Ісуса, щоб Його вбити. 24. Запашною нехай буде великодня паска і довіку буде з Вами світла Божа …! 25. А …, ставши здалека, не смів і очей звести до неба, тільки бив себе в груди, кажучи: Боже, змилуйся надо мною грішним! 26. Композитор і диригент, автор пісні «Христос Воскрес! Під неба звід» – отець Йосип …. 30. Радуйся, о Божа Мати, Діво чиста в благодати, бо весела днесь … про Ісуса Твого Сина. 33. Богослужбова книга, в якій є відправи на Великий піст і Страсний тиждень. 34. Річ, яку дарують. 35. Святе Письмо, в якому записане Боже об'явлення. 36. Син Хахалії, якому було доручено відбудувати мури Єрусалима (його книга входить до Старого Завіту).

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Найвизначніша особа Старого Завіту, пророк і біблійний письменник. 2. ХРИСТОС ВОСКРЕС, радіє враз неволений …. 3. Поспішають три Марії рано з миром в тій надії, що Ісуса намирують, но при гробі … чують: сталось чудо всіх чудес: ХРИСТОС ВОСКРЕС! 4. Чотиригранний стіл, що стоїть посередині храму. 7. Звучання голосу, музичного інструмента при виконанні музичного твору (сильно, гучно). 8. Вийшов Ісус із своїми учнями на той бік …- потоку, де був сад. 10. Первісна назва Палестини у Старому Завіті. 13. Але один …, що був у дорозі, зненацька надійшов (на нього) й, побачивши його, змилосердився. 14. Пилат же звелів написати напис і на хресті його примістити. Написано було: «Ісус … Цар Юдейський». 15. Автор канту розп'яттю Христовому «Хресним древом» – Микола …. 17. Таємний учень Христа. 22. Як називався слуга, якому Симон-Петро відрубав праве вухо? 23. Країна, в якій встановлено пам'ятник українській писанці. 27. Назва гаївки «Пливе …». 28. Один із Христових апостолів, брат апостола Петра святий покровитель України. 29. Промова, у давнину в Україні привітання з Великоднем. 31. Оповідання про муки Христа (страсті), які читали в неділі Великого посту та Страсний четвер. 32. Підвищення в церкві, на якому знаходиться іконостас.

Відповіді на кросворд, опублікований у №3/2015:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 6.Легковажність. 9.Павло. 10.Океан. 11.Заповіт. 14.Авраам. 15.Лем. 16.Віаней. 20.Черемош. 22.«Косар». 23.Патик. 24.Досвідченість.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Земля. 2.«Кобзар». 3.Радіопередача. 4.Антків. 5.Етика. 7.Сальвадор. 8.Займенник. 12.Фах. 13.Дім. 17.Версія. 18.Година. 19.Батон. 21.Щастя.

Правильні відповіді на кросворд надіслали:

№ 12/2014
РОЙ Наталя, м. Самбір, Львівська обл.

№ 2/2015
ГОЖЕЛЬСЬКА Ярослава, с. Суховоля, Городоцький р-н, Львівська обл.
КОЗАК Ганна, м. Судова Вишня, Мостиський р-н, Львівська обл.

№ 3/2015
ЛУЩ Марта, с. Великі Глібовичі, Перемишлянський р-н, Львівська обл.
ФАРАНЧУК Оксана, м. Червоноград, Львівська обл.
ПАВЛІШАК Степан, м. Самбір, Львівська обл.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

У ПАЛОМНИЦТВІ ДО ГІДНОСТІ ТА СВОБОДИ

Пастирське слово Блаженнішого Святослава до вірних УГКЦ і всіх людей доброї волі грудень 2013 – грудень 2014

У виданні вміщені вибрані проповіді, промови, інтерв'ю, послання, звернення та інші документи Блаженнішого Святослава, Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви, які він написав та виголосив упродовж першого року боротьби українського народу за свою гідність та свободу. Тексти висвітлюють позицію Верховного Архиєпископа щодо всіх доленосних для українців подій і є свідченням того, що Церква завжди була поруч зі своїми вірними. Лейтмотивом проповіді Блаженнішого Святослава до співвітчизників є те, що за будь-яких життєвих обставин, навіть у моменти найзапеклішої боротьби, християни повинні послідовно дотримуватися Божого Закону та вповні довіритися своєму Творцеві. Значна частина документів адресована вірним інших конфесій та світовій громадськості, щоб донести їм правду про те, що відбувається в Україні, а також просити про молитовну підтримку.

Видання розраховане на священнослужителів, монашество, мирян, науковців та інших зацікавлених осіб.

ISBN 978-966-658-326-3, 224 с., 145 х 215 мм., тверда опр.

Леся Романчук, Віра Савран

ВИПРОБУВАНІ, ЯК ЗОЛОТО В ГОРНИЛІ

Книга друга

У книзі подано життєписи семи Блаженних священномучеників – вірних УГКЦ, вихованих у традиційних галицьких сім'ях селян та міщан, які отримали духовний вишкіл у семінаріях Львова, Станиславова, Перемишля, посвятилися для душпастирського служіння як греко-католицькі священики, монахи й монахині. Кожен життєпис священномучеників завершується молитвою до Них. Наведено спогади очевидців мученицького життя Блаженних, а також свідчення про оздоровлення за їхнім заступництвом.

ISBN 978-966-658-318-8, 152 с., 145 х 200 мм., тверда опр.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, 0968267791, (032) 255-46-45
redakzia@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕГІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА

ПРИ МОНАСТИРІ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

ОГОЛОШУЄ

Конкурсний набір учнів
У 8, 9, 10-ті класи на 2015–2016 навчальний рік
Колегіум має державну акредитацію.
(іноземна мова навчання – англійська або німецька)

Для вступу необхідні такі документи
(зразки окремих документів можна завантажити з сайту колегіуму http://buchachkolegium.at.ua/):

- свідоцтво про базову освіту (після 7-го і 8-го класу – табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайну Хрещення та Миропомазання (оригінал);
- медичні довідки (форма 086-У, 063-О, 026/О);
- 4 фото розміром 3х4 см.;
- характеристика зі школи;
- довідка про присвоєння ідентифікаційного коду;
- автобіографія;
- довідка з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо);
- чотири конверти з марками;
- заява батьків;
- папка із зав'язками для документів.

Прийом документів
з 23 червня до 11 липня
(з 9:00 до 17:00 год.)

Вступні випробування в суботу,
11 липня, з 10:00 год.
з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:
- Комплексна співбесіда з християнської етики, історії України, іноземної мови *(англійська або німецька)*;
- Українська мова *(диктант)*.

Для вступу у 8-й і 9-й класи:
- Співбесіда з християнської етики;
- Українська мова *(диктант)*.

Для учнів 10 – 11-х класів передбачено такі профілі навчання:
історичний, біолого-хімічний, української філології.

Адреса колегіуму: Бучацький колегіум імені святого Йосафата,
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач, Тернопільська обл., 48400
Тел.: (035-44) 215-49; Факс: (035-44) 222-91
Сайт: http://buchachkolegium.at.ua/
E-mail: buchach-kolegium@ukr.net, kolegiumbuch@gmail.com

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net